

PHONG-HOA

16 trang

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU

7 xu

TÒA SOẠN VÀ TRỊ-SỰ
SỐ 1, BOULEVARD CARNOT - HANOI
FONDATEUR DIRECTEUR POLITIQUE
NGUYỄN - AN - MẠI

DIRECTEUR :
NGUYỄN - TƯỜNG - TAM

GIÁ BÁO ĐỒNG ĐƯƠNG NGOẠI QUỐC
1 năm 3p00 5i 00
6 tháng 1.60 2.60
3 tháng 0.90 1.40
ADMINISTRATEUR GERANT
PHẠM-HỮU-NINH

BÁO-GIỚI VỚI XÃ-HỘI ANNAM

(Tiếp theo)

Trong bài trước tôi đã nói báo quốc gia chưa phải là cơ quan mẫu nhiệm cho các đảng phái liên đoàn

Tuy rằng 10 năm nay cũng có nhiều liên đoàn muốn lấy tờ báo làm cơ quan nhưng thực ra chỉ có bề mặt, chỉ có cái tiếng; chưa dùng tờ báo, chưa biết tờ báo có thể ích lợi đến thế nào, nên không giúp đỡ chi một tờ báo nào có thể làm cơ quan cho mình cả.

Những tờ báo ấy, thí dụ: như Hữu-Thanh tạp-chí, như Nông công-Thương, chẳng qua cũng như những tờ báo thường, cùng chung một số phận như các tờ báo thường - cùng phải tìm lấy

cách tự lập nghĩa là phải dựa vào độc giả mà sống

Lại có một vài tờ báo tự nhận làm cơ quan cho một phái riêng: như Văn-Học tạp-chí, Đông-Thanh, Phụ-Nữ thời-dam Phụ-Nữ tân-biến, v.v... dù ảnh hưởng cũng không xấu xa gì, vì hoặc là những người chủ trương không làm đúng phương-tram, hoặc là các phái đối với tờ báo của mình cũng thờ ơ, thờ ơ vì họ cho những tờ báo đó chưa được xứng đáng là một tờ báo của phái họ; họ chưa công nhiên nhận, nên những tờ báo ấy sống hay chết cũng không can gì đến họ cả

Một vài người sốt sắng về một chủ nghĩa riêng, muốn dùng tờ báo để truyền bá tư tưởng, nhưng thường khi họ viết, họ chỉ nghĩ đến họ, chứ không nghĩ đến người đọc, nghĩ đến cách lưu luyến người đọc, thành thử những người đọc báo buồn ngủ dần, mà những

tờ báo đó cũng kế tiếp nhau mà ngủ gật.

Những việc cần những việc quan hệ mình đã không có thể nói cho rõ ràng mình bạch được, mà lại nhát nhẽ nữ thì làm thế nào mà có được nhiều người đọc, nhiều người coi tờ báo như người bạn quý.

Còn các báo thông tin tức là những tờ báo có thể phát đạt được, thì vì nhiều lẽ nên hai mươi năm nay vẫn đứng yên không tiến, bất cứ về mặt nào. Trong cái xã hội nhợt nhẽ này, việc nào có ra việc mà thông tin, mà điều tra. Việc quan trọng không có, họ đành phải đăng lên những truyện mà ở các nước khác không bao giờ thấy nếu lên báo Bao Annam nói đến việc xảy ra trong nước Nam, khác nào như các bà ở một tỉnh nhờ kẻ truyền nhà nọ, nhà kia, cho nên ảnh hưởng các báo đối với xã-hội nó cũng chưa ra làm sao cả. Một cơ nữa

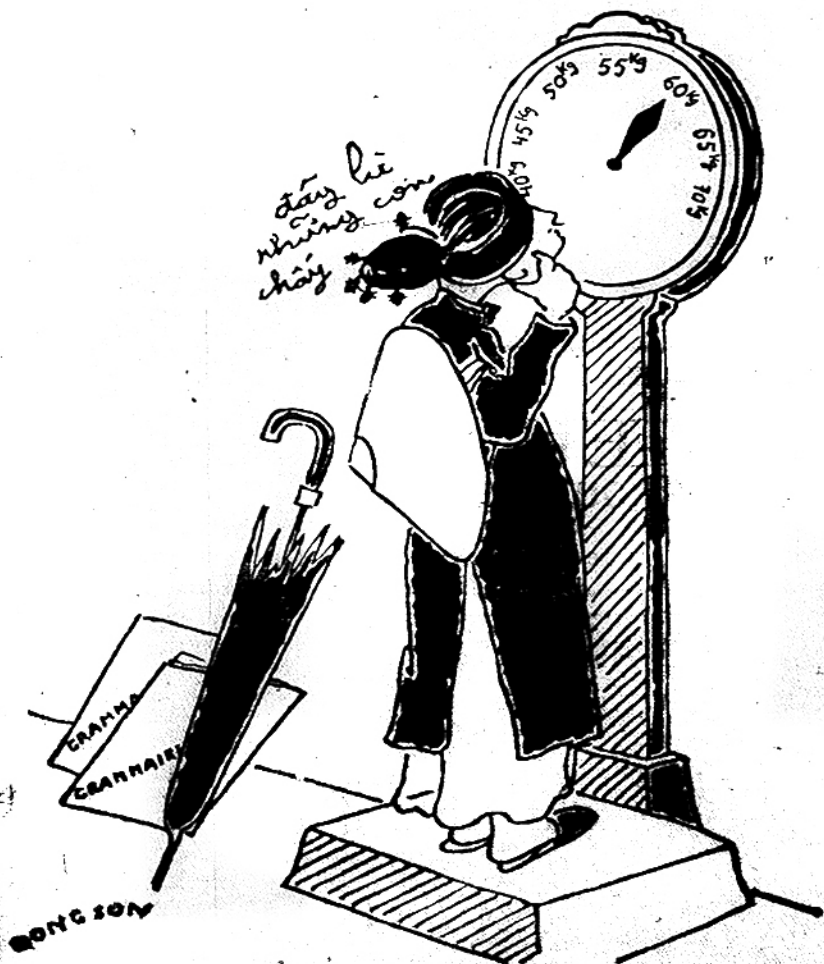
là vì họ không đủ tiền tài, đủ vật lực, nên không thể làm được nhiều điều đáng làm. Vì thế mà ít người đọc, hay vì ít người đọc mà không làm được thế chẳng? Có lẽ vì là hai đường cho nên những báo thông tin còn phải sống trong cảnh eo hẹp này lâu năm nữa.

Phải đợi khi nào trong cuộc sinh hoạt của người Na n có làm việc quan hệ, có thể nơi cho đến nơi đến chốn một cách công bằng, đây chúng cần phải biết, nếu không biết không được, thì đến khi tờ báo giới mới bước lên con đường mới, có cái quang cảnh sống hoạt động, khác hẳn bây giờ.

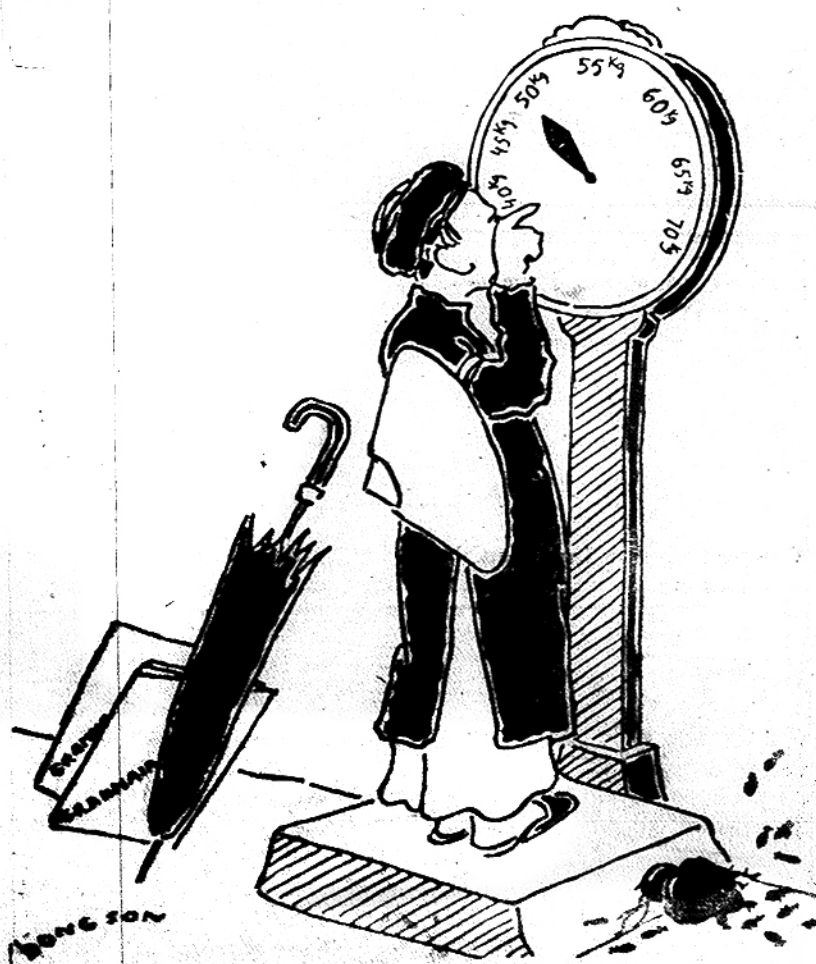
Tình cảnh báo đã như vậy, người làm báo lại phần nhiều học thức giờ giảng, chưa thạo nghề, thật không khác chi một lũ cá do đon, sả, sất, mại cây lươn quần trong một vũng nước đọng.

TÙ-LINH

Nam-việt kỳ-quan - Số 7

I Khi còn búi tóc, ông Nguyễn-Văn-Tổ cân nặng...

II Khi đã cắt búi tóc, ông Nguyễn-Văn-Tổ cân nặng...

HANOI BAN ĐÊM

Phong-sự của TRĂNG-KHANH và VIỆT SINH

(1) Cái Salon đêm của Chị Sâm.

Một sự tình cờ đã làm cho tôi biết được chị Sâm, chị là một người am hiểu những công việc ban đêm lắm. Chị tuy là một người đã có tuổi, nhưng cách ăn mặc, cho đến cách trang điểm đều trai lơ hết sức, khiến cho người nào mới nhìn thấy chị cũng tưởng chị hãy còn trẻ, và chính ra cái trang điểm ấy cũng đã làm cho chị quên hẳn rằng mình đã... về già. Tôi nhìn mặt chị Sâm không thể không nghĩ ngay đến những người hình nhân họ vẫn bày ở hàng mã. Mặt chị Sâm cũng phấn chất trắng bệch ra như thế, nhưng cặp môi thì lại thoa son đỏ thắm. Trên má chị, có một nốt ruồi xinh xinh -- Không biết thực hay giả -- Nhưng chỉ biết hôm nay ở má bên trái, nhưng ngày mai nó có thể đổi chỗ ở sang má bên phải được.

Chị ăn mặc rất lộng lẫy, mà lẳng lơ thật, lẳng ăn, lẳng nói, lẳng đứng, lẳng ngồi. Hôm nay chị ăn mặc lối Huế, quần trắng, tóc rẽ lệch, mái chị đã ra người Sài Gòn, ngày kia chị lại hoàn người Bắc.

Chỗ ở của chị Sâm thay đổi luôn. Ai biết chỗ chị ở lúc này, một hai tháng sau chỗ có hàng lại đến thăm chị được một nửa cũng ở chỗ ấy. Vì có đến hỏi thăm những người ở chung quanh, thì họ sẽ bảo chị đã dọn đi từ đời nào rồi, mà chẳng bao giờ chị cho họ biết rằng chị dọn đến đâu, may mà chị hay đi chơi luôn, nên thường chúng tôi vẫn được gặp.

Lần này, nhờ anh Khanh giới thiệu tôi được biết chị, và được chị có lòng tốt mời về chơi nhà. Chỗ chị ở sau cùng đây là một cái gác con ở phố C G, dưới nhà có hàng thợ cạo. Vào thăm chị, cứ việc cầm đầu đi thẳng vào trong nhà rồi lên thang gác, chứ đừng có hỏi han gì mấy người thợ dưới nhà, vì có hỏi họ chỉ mỉm mỉm cười mà không trả lời.

Tối hôm ấy, tôi với anh Khanh lần mò lên bậc thang, rồi đẩy cái cửa của bước vào; một cái phòng tối tối, có bức màn đỏ chắn phía trong. Chúng tôi đứng yên trên bậc cửa, trông trong phòng không thấy ai, nhưng tấm màn

đỏ sẽ lung lay như có người đứng sau nhìn ra. Quả nhiên một lát, chị Sâm vén màn tươi cười chạy ra đón tiếp gặp chúng tôi như có ý vui vẻ lắm. Chị don đã mời chúng tôi ngồi xuống ghế, rồi thân hành ra lấy khay chén pha chè.

Tôi nhìn kỹ chung quanh mình. Chỗ chúng tôi ngồi đây là một nửa cái buồng dài, có hai cái ghế cũng làm màu che rất kín đáo. Một bộ bàn ghế mây, một cái giường Hồng công cũ kỹ. Cái giường ấy có gọi cho làm truyệt là trong ban đêm.

Trên tường treo một giấy đủ các thứ đàn ta và bầu, cái nào cũng lên giây sẵn sàng cả. Tôi quên nói chị Sâm là một nhà đánh đàn giỏi, ca cải lương

cái linh lăng mạn của cô mà làm cho tôi đổi ý. Nhưng phân nhiều bao giờ có công việc của chị cũng dễ dàng, không gặp điều gì trở ngại cả.

Chị Sâm lại sẵn lòng se duyên nữa, nếu có cậu nào muốn ngỏ lời với cô con gái mình thăm yêu trộm nhớ mà không được -- đến nhờ chị, chị sẽ làm cho cậu được như ý nguyện. Hay các cậu thiếu niên chưa có ai yêu, đến chơi nhà chị, bao giờ cũng thấy một vài cô con gái rất xinh, truyện trò rất khéo. Nếu có hỏi, chị sẽ bảo đó là cháu gái, hay em họ ở nhà quê lên chơi, rồi chị làm đổi bên được thân mật.

Chị Sâm làm những công việc có ích như thế, chỉ là ở lòng tốt mà ra thôi.

rất hay -- và, thứ nhất là rất thin, tuy chị ấy không có sắc đẹp mặc dù.

Ấy cũng nhờ về những cây đàn ấy mà sống được ở Hanoi -- mà lại sống một cách phong lưu nữa.

Không phải chị ấy dầy đàn mà kiếm ăn đâu -- nếu có giầy như thế cũng chả được mấy. Nhưng vì đàn ca mà nhiều cô thiếu nữ đến nhà chị học, chị sẵn lòng tiếp, nhưng chỉ tiếp về ban đêm thôi -- và sẵn lòng giầy bảo không nữa. Các cô đến đây bao giờ cũng gặp hai, ba chàng công tử mà chị Sâm giới thiệu toàn là ông thâm, ông phán các sở -- đến học đàn. Thế rồi chị khiến cho đôi bên nói truyện với nhau, chị khéo nói khiến cho các cô không ngượng hay thẹn gì cả. Hoặc cô nào lấy cái sẽ luôn lý cũ ra mà lần tránh, chị lại khéo gọi

Hay là khác nữa, thì không biết, chỉ thấy thỉnh thoảng chị đưa mắt cho một, hai cậu, rồi kéo nhau ra chỗ tối thì thắm, giúi giếm nhau.

Bởi thế cho nên nhà chị Sâm đã được khách đi chơi tặng cho là một cái « sa lông đêm » mà chị Sâm là bà chủ sa lông rất khéo léo. Ai cũng ao ước được chị tiếp, nhưng bên con gái dễ hơn bên con trai -- vì đối với các cậu, chị Sâm còn kén chọn người, mới cho bàn hạ tay ngồi sa lông của chị.

Ồ Anh Khanh với cây đàn nguyệt, ngồi gảy khúc « trường tương tư ». Chị Sâm ghé lại tôi gạn hỏi :

— « Kén » chứ ?
Tôi gật đầu, chị bèn giắt tay tôi, vén màn đỏ bước vào buồng trong ; một

cô bé đang cúi mình sửa soạn cái khay đèn để trên cái ghế ngựa kê sát tường. Tôi bồi kìa :

— Này chị, cảnh nào đấy ?
— Nhà quê đấy ! con nhà từ tể...

Tôi quay nhìn kỹ có ba người còn trẻ, chỉ độ 18-20 tuổi. Mặt trái soan, mà hơi đỏ, trông có vẻ tinh nhanh mà có duyên tẻ. Áo mặc đặc nhà quê : khăn vuông mỏ quạ, quần sồi, áo tú thân.

Chị Sâm thông thạo tiếng nói :

— Này em Xuân, thấp đèn lên đi.
Ngọn đèn dầu, sau mảnh pha lê hoa, ánh sáng ấm cúng chiếu một quãng giường. Tôi ngả mình bên khay đèn rồi bảo cô Xuân :

— Léo đây nói truyện cho vui đi !

Cô Xuân ngần ngại lưỡng lự như có ý muốn từ chối. Tôi cố gạn mãi, có mời chị lên ngồi xếp bằng bên kia, rồi mềm mại tiêm thuốc trên ngọn đèn.

Tôi muốn biết tại sao cô Xuân lại đến đây, nên cứ ngọt ngào lán la bồi truyện. Cô Xuân ý chừng thấy tôi hiểu lãnh, nên cô cũng sẵn lòng kể lể :

— Anh hẳn rõ ở nhà quê tí, cách gả hôn thực sảng sít. Em bị ép lấy anh công bố bé tí lẹo, thực khổ quá, anh ạ.

Cô Xuân ngẫm nghĩ như mỉm cười rồi lại nói tiếp :

— Nhưng giá cứ như vậy, thì em có lẽ cũng cam chịu khổ mãi được. Khốn một ngày kia, đem hàng ra bán ở chợ Dầu, em gặp một anh công tử, không biết ở đâu đến mà lại mọc ngay ở giữa chợ nhà quê này, -- hẳn cứ cố tăng giá với em mãi...

— Rồi, cô em người ta chứ gì...
Nào lúc bấy giờ em có biết gì đâu. Họ làm ra rằng hào hoa lắm cơ : quần áo tây mới, đẹp mà họ chịu khó ngồi sít ngay xuống vệ đường. Họ lại nói ra tích được ăn trắng mặc trơn, nên em nghe.

Truyện của cô Xuân cứ như thế mà đi như truyện của các cô khác cùng một cảnh : muốn trốn cái cảnh khổ nhà quê, lại bị cái hào nhoáng xa hoa ở tỉnh thành cám dỗ.

— Thế tại sao có lại vào đây ?

(Còn nữa)

VIỆT-SINH và TRĂNG-KHANH

OUVERTURE 1er AVRIL

ĐỖ-HỮU - HIỆU

TAILLEUR DIPLÔMÉ L'ÉCOLE DARROUX DE PARIS

N.41 Rue du Chanvre

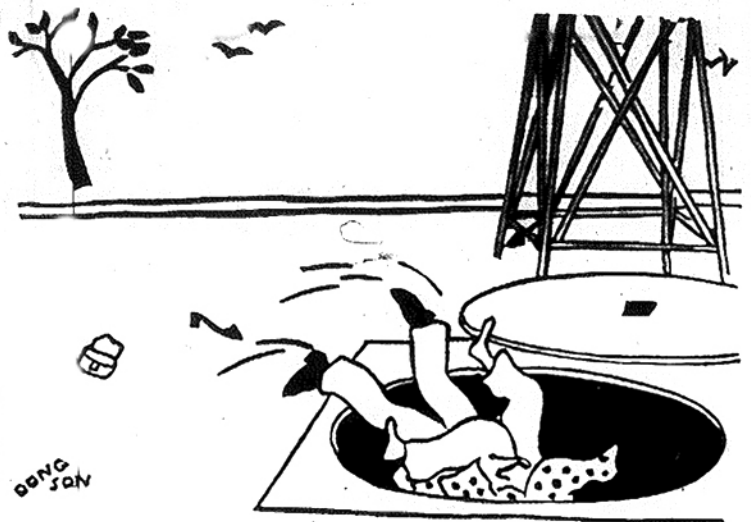
Coupe et facon Impeccable et soignée, adaptée à toutes anatomies. Aucune augmentation sur les prix courants

TRẦN-QUANG-MINH
DENTISTE
NHÀ GIỒNG RĂNG
TRẦN-QUANG-MINH
Số 199 HANG BÔNG LỬ HANOI

Nên thơ làm

—Ước gì bây giờ đôi ta được như hai con chim kia. . .

. . .chấp cánh cùng bay !

.. từ nhỏ đến lớn ..

Thang ngọc Lân

Thang-ngọc-Lân vốn là tỉnh trưởng Nhiệt hà. Đến lúc quân Nhật xuong đột với quân 7 ầu Sơn hải quan, chiếm Nhiệt-Hà, Thang thề rằng một mắt một cón với Nhật, nghĩa là Thang bỏ trốn.

Có người nói Thang bị bắt, có người nói Thang bị ám sát, có người nói Thang vẫn còn sống. Thành thử muốn biết Thang hầy còn hay đã mất rồi, chỉ còn có hỏi Thang nữa thì mới biết rõ.

Có một điều đáng chú ý là nếu Thang sống, Thao không còn mong gì làm chủ tịch Nhiệt-Hà nữa. Chánh phủ Nam kinh đã cách chức tỉnh trưởng Nhiệt Hà của Thang, mà Thang quay về Mãn-châu cũng chết.

Rõ thật ông tượng lâu rồi gặp câu truyện cũng «lâu» nổi,

Vợ

Hôm nọ trong đêm Hòa-mã, ông Hà-văn Đốc diễn thuyết.

Ông diễn thuyết xong, ông Phạm Tá cũng ra diễn thuyết.

Cử tri nghe ông Tá nói, xem như phần đông yêu ông hơn yêu ông Đốc. Ông Đốc thấy tình cảnh như vậy, tức. Tức nên ông lại ra, nói cho cả :

— Thưa các ngài, tôi ở chức ra cuộc diễn thuyết này. Còn ông Tá, ông ấy đến đây nói vợ.

Người đến xem thì thầm bảo nhau :
— Thôi đi về ! không có họ lại bảo chúng mình đến nghe vợ.

Trong sáu chùa chỉ còn lại vài người. Một ông, cầm lấy cái bình tích, rót nước ra chén. Cầm chén lên, ông lại đặt xuống, mỉm cười rồi gọi ông Đốc :
— Ông Đốc ! Uống nước được chứ ? ông bảo cho, chúng tôi mới dám uống, vì chúng tôi sợ ông lại cho là đến uống nước vợ.

Bán buôn ở hôn nghi trường

Kỳ tranh cử hôm 19 tháng ba này, không ai được đủ vé, phải bầu lại. Ra ứng cử còn lại có ba ông : ông Định, ông Đốc và ông Thịnh.

Cuộc cạnh tranh vì thế lại càng kịch liệt. Nhưng kịch liệt một cách ngấm-ngấm như cuộc đấu nhau trong hang cùng ngõ hẻm.

Có ông đi mua từng lá phiếu.

— Năm đồng !

-- Thôi, ông bớt cho hai đồng. Có kẻ hồi lâu mới ngã giá : thời buổi kinh-tế có khác !

Không những thế, ông ấy lại bày ra ra những cuộc chè chén, hát xướng, để cho cử tri được thỏa thuê đến ngày bỏ phiếu.

Những cách vận động quang minh, chính đại như vậy, dù to ra rằng ông ấy, nếu được leo lên ghế nghị-viên, sẽ làm được nhiều việc ích nước lợi dân, mà công việc của ông ta sẽ cũng quang minh chính đại như công việc của ông ta kai ra ứng cử.

Ông Phạm-Tá với cuộc bầu cử

Ông Tá được có 75 phiếu. Những ngoài 800 cử tri, mà đi bầu có 400 người, giá lẫn sau ông ra cũng còn nhiều hy vọng.

Nhưng ông lại không ra. Ông không ra, ông lại có thể an-uy được rằng trong 317 người dự thí cuộc chọn dân biểu của Phong-hóa, đến 9 phần mười bầu cho ông.

Mà trong cuộc bầu này, không có ai đi mua phiếu cả.

TÚ LY

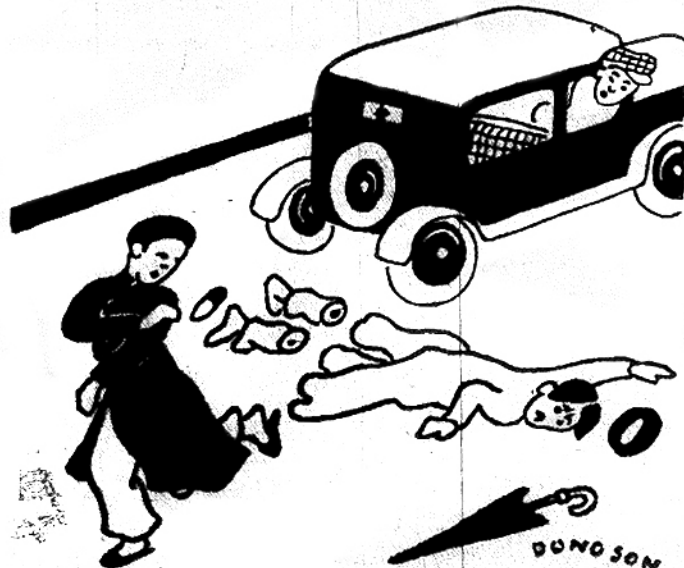
Cùng ông T X L Hảiphong, ông N TTH Thái-bình và ông TV B Hanoi

Bản báo có nhận được bài của ba ông gửi lại và cảm ơn ba ông đã có lòng tốt mách giùm bản báo những việc đó,

Bản báo có đề riêng một vài mục đề công kích những nhân vật nào đáng công kích, chỉ trích những việc đáng chỉ-trích, bàn về những việc ngang ngược nên bàn. Nhưng khi bàn khi nói, bản báo từ xưa đến nay, mà từ nay về sau, không bao giờ chạm đến đời tư, việc tư của ai. Không nói đến những việc tư ấy không phải là vì có gì khác cả, mà không ai có thể lấy sức gì mà bắt bản báo nói đến hay không nói đến được. Không muốn nói đến, chỉ vì những việc ấy là việc tư, Chỉ có một lẽ thế thời mà cũng vì lẽ ấy, nên bản báo không đăng mấy bài của ba bạn và của nhiều các bạn khác nữa gửi đến. Dù thế nào bản báo cũng có lời cảm ơn chung các bạn đã có lòng yêu chỉ giùm cho.

PHONG-HÓA

Cẩn thận quá !

— Này anh, để tôi đi báo Cầm, anh cứ nằm yên đừng chạy đi đâu đấy !

Bàn ngang.

Ái-tình! Mấy có tán thời mồm mồm hình như thám hiềm hai chữ ấy, ai nơi đến chắc các có hoặc mỉm cười như muốn chế nhạo, hoặc thở dài ra rằng thương hại cái anh chàng nói về một vấn đề mà mình không biết, không hiểu.

Vâng, chỉ có các có là hiểu được hai chữ ấy.

Có có lấy được người yêu, Người yêu ấy đi làm việc nhà nước, danh giá lắm. Người yêu lại giàu có, chiều chiều cầm mơ giặt tay nhau đi xem hát, hay lên ở lô giạo chung quanh hồ Tây về. Yêu nhau lắm. Nhất là có thì ái-tình lên đã đến cực điểm. Nhưng nếu cũng người ấy, cái thông minh tài giỏi cũng vẫn vậy, nhưng chỉ là một người thường, nằm khàn ở nhà quê hay làm thợ ở trong xưởng, có không lấy gì làm yêu lắm, nghĩa là, không yêu chút nào cả.

Các có yêu, là các có yêu cái danh giá cho các có, cái sĩ diện cho các có, còn giá của người chồng, không phải là chỗ đáng yêu.

Các có không lấy được người yêu ư ? Sĩ lại có người yêu khác. Có cái sĩ-diện ấy, có cái danh giá ấy là được rồi; các có lấy chồng, có phải là lấy chồng đầu chính là lấy cái chức phận trong xã hội; bà phán, bà đốc, bà huyện. Còn người chồng có cần gì phải tài hoa lỗi lạc, có cần gì phải có tư tưởng, có cần gì phải là người.

Các có thực đã thám hiềm được hai chữ ái-tình. Các có hẳn có quyền mỉm cười chế nhạo hay thở dài mà thương hại những người dám nói đến ái-tình, nói đến mà không hiểu rằng các có yêu, không hiểu rằng các có chỉ yêu có, các có.

TÚ LY

Kể từ 1er Mars này, hiệu HUONG-KY Photo 84 Hàng-Trống đặt một giá riêng cho các quý khách đồng bang mình đến chụp ảnh giá từ :

Op30 6x9 Op70 9x12 1p00 10x14
1p70 13x18 2p00 18x24 3p00 24x30
Anh phóng đại từ 3p00 giờ lên.

Huong-Ky cần bạch

HẠT TRÔNG QUÂN MỚI

ĐỀM THỨ NHẤT

(Ông Nguyễn-trọng Thuật và ông Nguyễn-văn-Tổ).

Tranh giải « Việt Nam quân mới », (Ông Nguyễn-trọng Thuật, trong Đờng Thành viết: đứng trước mặt thần Tao-Hóa, chasinh muốn loài, trước mặt nhân loại, anh em đồng bào, lời xin rống miêng đđ liêng gáo lo lên rằng: «Tôi là người Việt Nam». Tôi há chẳng biết tôi, dù chẳng nhận cũng chẳng ai nghe, mà tôi dù không muốn nhận cũng chẳng ai cho tôi không nhận, xong tôi tự nhận một cách lo lắng. Cái thân tôi đây từ một viên tế bào (cellule), bao thủa nó đã thắm nhuần hun đúc với nắng, với gió, với thức ăn, thực uống, với đất nước non sông của chúng tôi nay, do hai tinh âm-dương mà hun đúc nên).

Ông Thuật

Ông giải thưởng kỳ khôi... Nghe đồn có giải thưởng kỳ khôi, ai tặng ai tặng cách là n,ười Việt Nam. Nên tôi lên chốn đền đàn, Ông ông Văn-Tổ luận bàn phân tranh. Trước lên nước biển, ngọn non sanh trước mặt thần Tạo-Hóa là cha sinh muôn loài, Trước mặt anh em Trung Nam, Bắc trong ngoài. Tôi rống miêng cả tiếng, gáo to, thét lớn. «Tôi là người Nam Việt Nam!» (Thỉnh thùng thỉnh)

Ông Tổ

Phản lờ rõ ràng... Tôi yêu cầu ông phản lờ rõ ràng, tôi cứ tưởng ông là một anh chàng Ông lão này gán gớm, gán ghê, này đây phá giải, kẻ con kẻ con cá... Ông nhận mình là người nước Nam ta, tôi đây chẳng phải con nhà Long Lạc Long. (Thỉnh thùng thỉnh)

Ông Thuật

Nam Việt chính tông... Tôi mới thực là Nam Việt chính tông, Ông như Nam Việt như ông cũng thường. Thế bảo tôi do hai tinh âm-dương. Thăm nhuần hun đúc với phong sương đất nước này. Thần hồn thể phách tôi đây.

Trái tim, buồng phổi, dạ dày cùng ruột gan, Đích thực là của giống Việt Nam, Nào ai dám bảo tôi nói đàn, chẳng nhận chẳng.

(Thỉnh thùng thỉnh)

Ông Tổ

Nhời nói vô bằng, Vu vơ nhời nói vô bằng, Ông rằng ông nói thực, lời rằng ông nói không! Nào ai đi quốc trong bụng ông, Mà xem ngũ tạng ở bên trong nó ra thế nào! Huống chi cái viên tế bào, Nó tròn, nó méo, ai nào hay có hay! (Thỉnh thùng thỉnh)

Ông Thuật

Ông chờ vội soay, Lý sự cùn, xin ông chờ với soay, Nhê ông luy cũng lý lời đầu cũng già: Những đặc tính này, lời sắp kê ra, Thời ông phải chịu lời là Việt-Nam! Rắn lời biết đánh lỗ lóm, Ông chề la với (1) xem róm Tây-Kiểu Rượu tự tôi uống được ít nhiều, Thuốc phiện tôi cũng thích, thuốc lá tôi cũng ưa. (Thỉnh thùng thỉnh)

Ông Tổ

Tôi lại xin thưa, Khoan khoan lời lại xin thưa, Người Việt Nam như vậy cũng chưa đủ màu, Giờ tay, ông thử soay lên đầu, Còn cái quốc này quảng đầu không bảo tồn! Dù ông trăm khéo, nghìn khôn, Về phương quốc này, ông còn kém dứt lời.

Bái tóc kia, lời thiện đã lâu rồi, Thế mà coi lỗ chấy của tôi nó vẫn còn. Dù cho sống cạn, đã mòn Trăm năm tôi nguyện nó vẫn còn nguyên Dù ai nói số nói si n, Tôi đây nó đây vẫn như kiêng ba chân, Vâng thời giải thưởng quán quân. Biết đâu ông không phải nhưỡng phần tôi cho lời... (Thỉnh thùng thỉnh, thỉnh thùng, thỉnh thùng)

TỬ MỞ

1. - Cửa ông N. C. Tiến.

KẾT QUẢ CUỘC THI CHỌN DÀN BIỂU

- Tất cả có 317 người dự thi, song chỉ có ông Nguyễn-quốc-Thể nói trúng được một câu hỏi trong hai câu hỏi chính.
- Vậy bản báo xin tặng ông Thuận giải thưởng nhất của báo Phong-hóa. Còn những ông khác chỉ nói đúng được câu hỏi phụ thứ ba thôi. Xong bản báo cũng chọn xem ai nói sai nhất mà phân phát giải thưởng.
- 1 - Ông Nguyễn-quốc Thuận số 1 Cité Thuận-lợi Hanoi được giải thưởng nhất của báo Phong-hóa: một cuộc đời chơi đùa Hương khướu hồi bằng 6-10 18 chỗ ngồi, đong được cả 18 chỗ ngồi ấy - khởi hành ở Hanoi từ 5 giờ sáng chiều về.
- 2 - Ông Hoàng-buy-Chi số 19 phố Sinh-từ Hanoi được thưởng nhì một cái áo Pull'over pure laine cũ hiệu Cự-Chung N° 63 rue de la Citadelle Hanoi tặng
- 3 - Ông Cao-văn-Ngọc Cie Air Orient Galerie Crédit Foncier được giải thưởng ba: Dégraisage d'un complet, ruôm không 5 cái áo đàn bà, 5 lọ thuốc làm áo đi mưa không ướt, 5 lọ thuốc tẩy rửa của ông Phạm-Tả, hiệu ruôm bờ hồ ông
- 4 - Ông Nguyễn-bửu-Văn secrétaire service Radio 28 rue Luro Hanoi được giải thưởng tư: một bức ảnh phóng đại 50x60 của hiệu Khanh Ký Studio photo phố Borgnis Desbordes tặng
- 5 - Ông Cao-văn-Trúc số 26 phố Sinh Từ Hanoi được giải thưởng năm: một đôi giày của hiệu Vạn-Toàn số 95 phố Hàng Đào tặng.
- 6 - Ông Bùi-xuân-Điền 130 Avenue Paul Doumer Haiphong được giải thưởng sáu: một bộ tán điệu-cầm giấy tốt, đàng giá 5p00 của nhà Bat-giac Tâm Tân bờ hồ tặng
- 7 - Ông Nguyễn-Hy số 76 phố Cornot Hanoi được giải thưởng bảy: một lọ Piumo của Montau của người nước một lọ sirop Innova của người trẻ con, một lọ Gas ron nước đầu da đây của nhà báo-chủ Vũ-đỗ Tin tặng
- 8 - Ông Trần-quang-Biêu 16 rue des Graines Hanoi được giải thưởng tám: một bộ thuốc bổ nhận đàng giá 1p00 của hiệu thuốc Bình Hưng 89 Rue des Pavilliers sœurs tặng
- 9 - Ông Trương-văn-Minh, 4e B Institut Gao-Long được giải thưởng chín: hai chai thuốc chữa được nhiều bệnh của hiệu thuốc Lê-tuy-Phách, 12 Route de Sinh-từ Hanoi tặng
- 10 - Ông Trương-thứ-Nguyên, 3e A Institut Gao-Long được giải thưởng mười: năm quyển sách Chơi Xuân của hiệu Nam-ký tặng

Những người trả g giải xin cử lại các nhà cho giải mà lờb thưởng. Ông V. T. Nam định, Dabaki Hưng-yên Nam-thanh Hanoi, Tân-Vân Hanoi H H Am-el Sinh được lễ cử thứ tư mà trúng giải thưởng 2 3 4 6 9, nhưng vì không đề tên thật nên không biết ai mà gửi tặng giải thưởng.

PHONG HOA

Tranh dự thi — số 28 Nhờ rằng!

«Ấy ông cứ yên tâm, tay tôi nhờ rằng không khi nào thấy đau!»

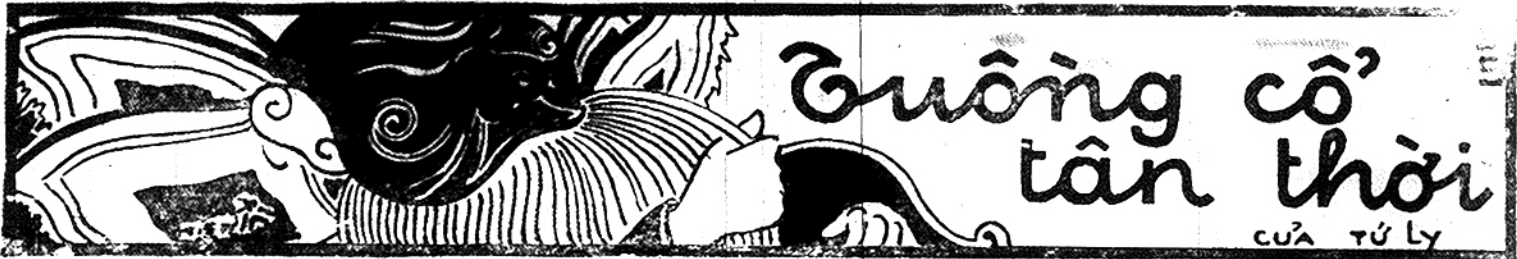
Nước Hoa Hiệu CON VOI

NGUYỄN CHÂU: Jasmin, Violette, nước Hoa thủy tiên

- Quelques Fleurs, Fleur d'Amour, Rose, Menthe.
- 1 lọ 5 grammes 0p20, 1 tá 1p80, 10 tá 17p00
- 1 lọ 6 grammes 0p30, 1 tá 2p70, 10 tá 26p00
- 1 lọ 20 grammes 0p70, 1 tá 6p30, 10 tá 62p00

PHÚC LỢI 79 Paul Doumer à Haiphong
Bán buôn và bán lẻ tiền cước bản hiệu chi

Trước cửa hiệu nhỏ 07 Hàng Đào nay cửa hiệu to 21 Phố Hàng Quạt là nơi chúng tôi chắc chắn về sự phát đạt và tiến bộ của bản hiệu được như thế là nhờ ở lòng yêu của các quý-khách đã chiếu cố đến Tân Thịnh trong bấy lâu nay. Vậy muốn khỏi phụ lòng quý-khách về mùa hạ năm nay bản hiệu mua rất nhiều các thứ vải đủ các hạng để may hẳn các quý-khách bằng một giá rất phải chăng. Xin mời lại may th ở lòng thành-thực của bản hiệu, Tân- Thịnh chủ nhân Căn-bách

CỦA TỬ LY

(1) HỒI THỦ HAI NHẬT (lạ tranh cường CẢNH THỦ NHẤT: CHIẾN TRƯỞNG VALTRÔ:

Chủ trại Hoàng... Tham mưu... Thành Nhật Tân của Phong Hóa... Tú Ly, Nhật giao cạo, v.v...

Chủ trại Hoàng cùng đầu lĩnh, lâu la đi rieu mấy vòng. Chủ trại Hoàng bạch... Thân ôi! Trùng nào mà đem chọi đá... Nhả gạch mà toan phá bằng gậy vông...

Ngâm - Cũng liêu nhắm mắt đưa chân. Thử xem coa tạo soay vẫn đến đầu Hoàng chủ trại, đầu lĩnh, lâu la đến gian quán đổ trận trước thành Phong Hóa...

nghe lời chân thật, sau này đừng trách mõch bằng dung, a!

Trong thành Phong Hóa không ai trả lời, chỉ thấy tiếng cười vang. Ha! ha! ha! ha!...

Hữu Tham mưu Vĩnh ra bạch - Thét - cười chi mà dữ dội! Có dám ra đối thủ cùng ta chăng? Gậm trời Nam, ta này liêng tài năng, đầu người rứa ta đây rằng chẳng sợ, ta đây chẳng cần ai giúp đỡ, chẳng cần ai mà sợ cóc chi ai, bọn người cười, ta đây cũng biết cười, mà tất ứt thì ta khóc vụng.

Trong thành Phong Hóa vẫn có tiếng cười đáp lại: Ha! ha!

Tả tham mưu Hiếu ra bạch - Thét - Bớ á! Phong Hóa! Phong Hóa! Bọn người thực là lão quá, ta đây còn chẳng xá kể chi, ta say sưa nào có hại cái gì, mà chẳng để tay ta sờ thích. Ta đây giống Lưu linh thú trước, địch thục là Lý Bạch đời nay: trừ bọn mi, ta quyết ra tay, đem thành quách thu vào trong bủ.

gạo

Hát khách - Tự cổ thành hiền giai lịch lịch, Duy hữu âm già lưu kỳ danh.

(Tham mưu Hiếu mở hũ ra say lảo đảo)

Tân - Cái thành, cái quách, nó ngã nó với giềng, hời hợt mách quế

Ngâm - Vẫn minh Đông Á trời thu sạch. Đây lúc luân thường đảo ngược ru? (Trong hành Phong-Hóa vẫn có tiếng cười đáp lại: Ha, ha!)

Tả tham mưu Hiếu bạch - ngâm: Lấy đà, ta phải lấy đà.

Ông Hy-Tông ra bạch: - Dạ, dám tâu tham mưu cùng chủ trại, trên thành Phong-Hóa, dường đã có người xin chủ trại tạm lui, lấy đà rồi sẽ tiến!

Hoàng chủ trại, chột dạ trở, y lên - thấy trên thành Phong-Hóa có Tử-Ly ngồi hút thuốc lá - cửa thành mở rộng, trong không có một người nào,

Hoàng chủ trại bạch - Tân - Bầy giờ đã đến nước này, ở cũng giờ mà lui về cũng giờ.

Chỗ vào hai tham mưu than: - Đây hai tham mưu ôi! Bầy giờ còn biết làm sao, biết rằng nên liệu kế nào cho xuôi.

Nguyễn-khắc-liêu

Hữu tham mưu Vĩnh ra bạch: - cửa thành mở rộng, không có bóng người trên Tử-Ly ngồi m' m' miệng cười, đáng chế nhạo ra đ' ều khinh bỉ, chắc hẳn là bọn kia hữu ý n' òi ung dung tìm kế rủ ta, chủ trại ôi, ta phải tránh cho xa, nếu vào cạm ất là b' mạng.

Tả tham mưu Hiếu ra bạch - Tân - Hữu tham mưu nói đà phải lẽ, trong thành kia chả nhẽ không người. (trở vào khỏi thuốc lá cạo Tử-Ly), thét - Nhìn ra trông sợ hãi lên trời, trong thành họ hầu có binh mai phục.

Một tên lâu la ra bạch - Dạ dạ, tôi tưởng là khỏi thuốc lá đấy chứ.

Chủ trại Hoàng bạch - Thét - Lui! Lui! Lâu la kia sao dám nói càn, chỗ này là chỗ mi bàn đồ há?

(Lâu la sợ hãi lui xuống)

Thét - Khỏi thuốc lá, hừ khỏi thuốc lá! giận quân ngu không biết binh thư. Trở vào hai tham mưu - Đây quân

thù nó đứng kê thợ lư, hay ta phải lư quân cho chạy.

Trở vào lâu la - Bớ quân! mau mau lui bước, mau mau lui bước: (đầu lĩnh lâu la đến lui cõ)

Một lâu la chạy nói - Ta đây chạy trước át được công đầu.

Ngay lúc ấy, trong thành Phong-hóa có quân rần rộ kéo ra giàn thục thể rận.

Nhất-Giao-Cạo ra khiêu chiến - Như ta nay:

Tân - Sắc như nước, bóng như gương, ngọn bút thần soi mới bả văn chương, lấy giao, cạo những lời vô nghĩa.

Bớ a bọn kia: chẳng biết trãi ván cùn bút rì, dám khoe khoang mần thể ưu thời. Điều lỗi lầm ta vạch mắt cho coi, lời chỉ-giao như nước chổi đầu vịt, Ông chẳng biết còn đem lòng tối tức, tà không chừa còn bậm hực ghét ghen.

Khiêu - Nếu muốn thử tài cạo thấp một phen, ai có giỏi tranh tài cùng mõ!

Hoàng chủ trại ra bạch - Trở vào đầu lĩnh, lâu la - Thét - Bớ chủ vị đầu lĩnh! quân nghịch nổi kiêu, r'hiên điều đáng giận, tài cao thấp há tức vẩn chừ vị nào ai dám chiến chắng, há?

(Chừ đầu lĩnh đều yên lặng)

Tân - Như vậy chừ chừ vị chẳng muốn ra, chừ lủ thỏ cạo mới chừ trói. Quay lại nhìn hữu Tham mưu Vĩnh!

Hay là phiên tham mưu reo cho quân bói xem rằng ai phải giao chiến đầu tiên.

Nguyễn Phùng ra bạch - Xin chủ trại chớ có ưa phiên, để tiểu tốt ra trạm tiền đầu-chiến!

Nhà ra thét: Bớ nhất-giao-Cạo, chớ có khinh đời! Văn chương ta dù đối có chưởi, mặt sắc nó ai kiêu người chỉ-trich!

Nhất giao cạo, ngâm:

Vi ngựa mất nên ta đây phải tỉnh, Nhất giao này người có trách được chắng.

Hai bên giao công.

Nguyễn Phùng thưa chạy nói: Mắt via! Chân mắt via! Kinh hồn thị kinh hồn. Mà giang sơn còn có ngọn bút càn, bị cạo mãi còn chi là bút.

Nguyễn-Phùng vác.

Nhất giao cạo - Nô miệng khoe khoang thần bút, mới giao phong đã vội cút mắt! làm! mau theo giới chận đàng mặt đầu ta tiếp chiến a.

Nhất giao cạo vào

Nguyễn Phùng chạy ra phía tả, cõ Việt-An ra phía hữu Hai người gặp nhau.

Nguyễn Phùng - ngâm lâu mã.

Ái ôi, thua mất ai ôi, Mau mau cứu viện hời người lính nhân.

Có Việt An than - Chẳng ôi. Tài thao lược chàng còn phải chạy, tài mọn này, thiếp đầu đâm sông-phà, àu là ta nếm trở lại nhà, duyên vãn tự từ rầy thời hết đậm.

Nguyễn Phùng và Việt An khỏa tay nhau cụng vào

1) Xem Phong-Hóa số 38

VUI CƯỜI

Thi vui cười

Cửa Hông Văn Hanoi

I Câu hỏi ngớ ngẩn

Một cậu bé đi học về, vợ vàng vult cặp sách xuống bàn, vào bên mẹ hỏi:

- Mẹ ơi, có phải dẫu quoy chung quanh mặt trời, không mẹ?
- Phải đấy, con à!
- Thế khi không có mặt trời, thì quả đất xoay chung quanh cái gì kia hở mẹ?

II Đồng tây gặp nhau

Cậu X, người vùng econ lâu lảng đang ở bại le. (con trâu trắng ở bại le. Thái-bình) mới bắt đầu học chữ lạy, báp bẹ đợc:

... Boulon (bu lông) cái khuy, Boulon cái khuy...

Bà mẹ ngồi khốu bên cạnh, tưởng cậu con bắt đợc cái khuy gì lạ, bảo mình trông, ngoảnh ra thấy cậu vẫn cầm đầu vào sách mà học: bu lông cái khuy..

Bà tưởng cậu nghịch tinh phát gặt: - Tao tẻ con à? (trẻ con) khuy đầu mà lông (trông)?

Cửa N T Bắc-giang

I Mưu trí nhà binh

Có một tên lính hề thấy giặc là chạy bán sống bán chết. Có người thấy thế hỏi nó rằng:

- Mì là binh lính sao nhất làm vậy?
- Tôi có nhất đầu, vì tôi biết trái đất tròn, nên tôi có ý muốn chạy vòng ra phía sau lưng nó mà đánh lóí chử!

II Mưu khôn con trẻ

Thằng con Tý linh nghịch thường hay lấy lọ hạt lưa ra chơi rồi nó gọi bố nó mà bảo rằng:

- Hề mảy làm vỡ. tao lấy hạt tiêu nhét vào mồm mày cho mày biết! nghe không?

Cu Tý hớn hờ chạy vào vult lọ hạt tiêu đi, lấy lọ mùt ra chơi rồi nó gọi bố nó mà bảo rằng:

Này thầy ơi, hề con đánh vỡ thì! (thầy nhét vào mồm con nhé!..)

Gặp khi gió táp mưa đơn,
Dùng xe AN-THÁI chẳng con có gì.
Hiệu đóng xe chuyên-môn số nhè 2 phò
Nguyễn-trọng-Hiệp phố giữa phố
Cầu Gỗ đi vào ngõ Gia-Ngư

Cửa B Đ N Nha-trang
Lễ cũ người mới

Tò ti toe... Tiếng kèn nào nước vừa cất cái giọng dài nhằng nhằng, tiếng anh học trò-lễ cũng bắt đầu họa theo:

- « Cừ ai »! (khóc lên)
- Cậu Văn (không phải người đồng đạo của ông Hiếu) ngó họ báo cừ khóc, (dừng khóc.) Cừ già khế báo: khóc lên. Cậu Văn như cái máy, lại khóc.
- Ai chỉ! (nín khóc).
- Cậu Văn cứ khóc, cừ già tức mình bậm tay cậu:
- Nay cậu, ai chỉ?..
- Ai chỉ gì đầu?

Cửa D L C Hanoi

Có ấy đã ngừa tên hính ra rồi!

Trong bàn tam cúc, Mới cầm bài lên. Có cái gọi đời. Ba cô cùng bàn cũng đã xuống cả, ông nọ còn dương nghĩ.

Có cái đã lật bài lên rồi có khặc nói: «sao vội thế! ông ấy chưa ra đã ngừa tên hính ra rồi!»

Cửa T L

Chia buồn

Bàng-lâm nữ-sĩ, gái quí cụ hàn Phê, buồn vì cuộc thế đảo điên, làm một liều thuốc phiện, dấm thanh, vừa từ già cõi đời.

- Xã Nhè đến chia buồn:
- «Thưa cụ thật ai ngờ dấm thanh, thuốc phiện ty mà ngấm chóng thế..»
- Hàn Phê: - «nó «nốc» thuốc ty cho thì đã phác! Cả cửa nhà còn có 6 đồng cân thuốc ngang, nó «chất» sạch! hừ! hừ!»
- Xã Nhè vội ra mở cửa đất ông tây đoan vào.
- Quan lớn cũng nghe rõ chứ? Cụ hàn chia thuốc ngang..»

Cửa V S Hanoi

I Ba ba

Bà phán vẫn dầy cậu bé nói tiếng tây, ba ba là cha, man man là mẹ. Bé ra trường, một hôm đọc bài tập đọc, nói về con ba ba, thầy hỏi:

- Anh c. biết con ba ba thế nào không?
- Bé liền thoảng đáp: «ba ba là cha con đấy!»

Cửa T C Kiến-an

Mua lình

- Thưa ông mua gì?

- Tôi muốn mua lình.
- Hạng tốt hay hạng vừa?
- Có cả; đưa cả tôi xem.
- Có hàng đưa lình, ông khách giả đi trốn đi trốn lại, rồi đồng khom khom người xuống xin lỗi.
- Chả dám, ông đây! Có điều gì mà phải xin lỗi.
- Vàng, thế có cho phép..?
- Ó hay! ông này! Cho phép gì mới đợc chứ?
- Cho phép tôi s... s... xem thứ lình có mặt có tốt hơn mấy thứ này không?

Câu đối dự thi

Cửa T S

Cột Tý châu, uống cổ ông (l), lnh gọi bà

Cửa T V C

Người béo u ngồi xe con, chặt chết cha

Kết-quả cuộc thi

« Số 35, 36, 37, 38 »

A Thi vui cười

Giải thưởng nhất. 1 năm báo. Bài « Phải biết cách sung hò » đăng trong số 38 của O. Nguyễn-dức Hòa N 11 Ruelle Ngô-huyền. Vinh - Bền-thủg.

Giải thưởng nhì, 6 tháng báo « Khéo chiều cò » đăng trong số 37 của ông Lê-vân-Thin Village Xã Đan (par poste Thái-há).

B- Thi tranh khôi hải

Trong 4 kỳ báo chỉ đợc có ba tranh, và trong số đó chỉ có một bức tranh đáng phần thưởng nhì: Ông Đào ngọc Đĩnh Dessinateur à Trao Hà par Đông. Triều đợc phần thưởng nhì, 6 tháng báo. Xếp bắt đầu gửi báo biểu từ số 3.

Bại đợc giải nhất

Phải biết cách sung hò

- Bài học thầy đồ
- Thầy, dẫu roi mây chỉ vào sách tro,
- «Thánh là ông Thánh»
- Trò bắt đầu lác như người phụ đồng,
- «Thánh là cụ Thịnh».
- Thầy, trọn mắt, quát,
- 1) là thứ cổ vị thuốc Nam chữa bệnh rog thủ rất ngbiếm

- «Thánh là ông Thánh»
- Trò vẫn điềm nhiên gào.
- «Thánh là cụ thánh, thánh là cụ thánh!»
- Thầy vult luôn một thời,
- Hừ! tiên học lễ nhi hậu học văn, tao bảo mày thánh là ông, ông thánh mà mày không nghe à?
- Trò suýt soa, mếu máo,
- Thưa thầy có má, nhưng thầy coi thánh bằng ông, con còn lì tuổi hơn thầy nhiều, thiết tưởng nên gọi thánh bằng cụ mới phải!!!

Bài đợc giải nhì Khéo chiều cò

Trên đũa, trong chiếc chiếu hoa tọc tọc một bà đang ngủ đợng, bóng cò nhập vào làm cho bà nháy, múa huyền thuyên. Một lát đã đến chỗ có đang chèo thuyền ngủ về.

Bức cung văn, nhanh trí khôn, ngộ, dảng sau, bên chừa thẹn cho bà đồng, wa hui một một câu rằng:
Cò... ó... ó... ngủ đợng, có rít có chơi,
Có bán súng lục, có b... u... truyên rông

TA TAY

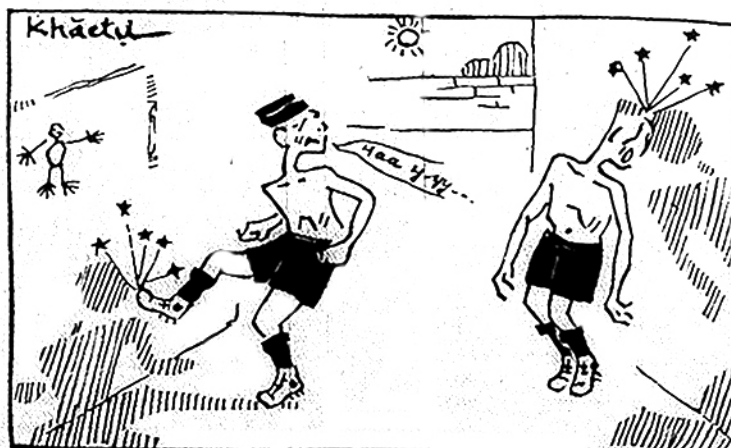
Xưa nay hàng hóa
gì của ta làm cũng
có phần kém hàng
của tây nhưng áo
pull-over của biệ
CỰ - CHUNG đệt
có phần xuất sắc
chàng kém hàng
của tây chút nào.

CỰ - CHUNG

63 Rue de la Citadelle Hanoi

Tranh dự thi - số 29

Kinh-tế đá bóng

Sát gọn!

Cúp tét!

- Thi vui cười (Danh sách)
- Có T T Aokbè 1 tranh - P T L Namsinh
- Haiphong 2 bài - O O. N V D Thường-ll.
- 3 bài - Cờ L. ra Haiphong 4 bài - N X D
- Joyre Hanoi 4 tranh - H Đ N Nha-trang
- 3 bài - N K Saumure Hanoi 5 bài - D L C
- Đỗ hữu Vy Hanoi 7 bài - V K T Cuir Ha-
- no 2 tranh - H C Nam-đông près Hanoi
- 7 bài Tuy-Lê 2 bài 1 tranh - N T Tân-
- minh Phú-lạc-thương 10 bài - Loa-hồ
- Luro 3 bài - Hồng-Vân Bourrin Hanoi 3
- bài - L B Enseignement Huế 1 bài - D C 5
- bài - N V K P T T Hanoi 1 tranh - N
- L 1 tranh - V D L Piquet Thái-blav
- l bài - Đ V B Chaoguers Hanoi 2 tranh
- bài - N N Đ Borgais Hanoi 3 bài -
- V N Ferry Haiphong 3 bài - P T
- Q D Chơ-ty 8 bài - L s T C H Du-
- villier Hanoi 2 bài - H tue des Caisses
- Hanoi 1 tranh - N V D Thường-tin 2
- tranh A L N O L Soi Hanoi: 1 bài - Đ
- Đ P Tiều-lư Hung-yến. 7 bài - U N A
- Larrié Hanoi: 3 bài N T N Nolly Hanoi:
- 5 bài - B Q C Soi Hanoi: 1 tranh -
- L Đ C Charbon Hanoi Hanoi: 2 tranh -
- N N H Cuanguers Hanoi: 2 tranh -
- N V N Bobillot Hanoi: 3 bài - Q D

- Xuân-cửu: 3 bài - T Đ T Túc-mặc
- Nam-djoh: 4 bài - Loa-hồ-Luro: 3 bài.
- T C Kiến-an: 3 bài - N N T Cờ-xá-
- Nam Hanoi: 5 bài, V S Changuers
- Hanoi: 6 bài - V Đ Sinh-từ Hanoi
- 1 bài - P N 4 bài - Cờ B T Xom Túc
- Tam-sơ 3 bài D V T Bourrin Hanoi 6
- bài, 5 tranh - L T P cuivre Namdjoh 4
- tranh
- Thi câu đối (danh sách)
- T V N V K Hanoi: 2 câu - T S hàng
- Bột: 2 câu - N V L Duollier Hanoi: 2 câu
- P X Tc. Kim-anh Hung-yến: 2 câu -
- Cercueils Nam-djoh: 4 câu - H D L
- Clémenceau Haiphong: 5 câu - C S N
- N T Nam-djoh: 2 câu - H V N N Pa-
- gode phủ Lạc-thương: 2 câu - S N N
- V L Pers Six Ninh-binh: 12 câu - X P
- C V S Saigon: 2 câu - Cờ T T N L Bạch
- Mai: 2 câu - P V K Mỹ khê Kiển an:
- 2 câu - P V K Mỹ khê: 2 câu - P O B
- Xuân-úc Kiến-an: 2 câu - V B Đ Dou-
- mer Haiphong: 8 câu - V T Vĩa úc
- Kiến-an: 3 câu - T V C Đông-thị Hải-
- duong: 2 câu - N D T Đông thi: 2 câu
- N K T Hung yèn: 3 câu.

Truyện Ngắn

BÊN GIÒNG SÔNG HƯ'NG

CỦA KHÁI - HƯNG

Vĩ-Giạ là một khu rất yên tĩnh ở vùng sông Hương núi Ngự.

Chiều đến, thà thuyền từ bến Đông-Ba theo giòng sông đi xuôi xuống phía dưới, vượt qua cầu lao Bộc-Tanh, lữ khách sẽ thấy tiếng ồn ào ở trong chợ, ở trên cầu, tiếng còi ô-tô, tiếng nhạc xe kéo dần dần một lúc một xa, rồi bỗng có cái cảm giác vừa rời chốn thành thị huyền ảo mà đi tới một nơi thôn quê tịch mịch đối diện với đầu mỏm củ lao ấy chính là xóm Vĩ-giạ.

Mấy tuang trước hai vợ chồng một người Bắc đưa nhau đến xóm ấy thuê nhà ở. Người nhà duy có một tên đầy tớ. Đủ đạc chỉ trở trại một cái giường, một cái bàn và bốn cái ghế. Đến như sự giao du thì vợ chồng nhà ấy lại càng ít lắm chẳng mấy khi có người quen thuộc đến chơi. Những người láng giềng thường thì chào hỏi nhau: vợ chồng nhà ấy đến ở đây làm gì? Có người tò mò hỏi tên đầy tớ thì cũng chỉ biết rằng ông khách lạ ấy đậu pháp học cử nhân, trước làm nghề viết báo và soạn sách ở Hanoi mà thôi.

Cái nhà hai vợ chồng nhà ấy thoạt nhìn nhỏ và không gác nhưng có vườn rộng bao bọc chung quanh. Chiều chiều mặt trời là phần chiếu ánh hoàng hôn vào lá cây mít sáng nhoáng như những tấm gương và gió thổi rì rào trong đám lá thông xanh tươi cùng cành xoan đầy hoa tím nhạt, càng làm tăng phần bí mật và huyền ảo qua lại trông vào tường đó là một cái vườn bỏ hoang, vì công trước, công sau thường thấy đống.

Thực vậy, Vinh-Son, người ở cái nhà ấy, chỉ muốn lánh đời phiền phức để cùng người yêu được hoàn toàn hưởng hạnh phúc của ái tình. Vì thế chàng mới đưa bạn vào tận Huế tìm đến ở một xóm hẻo lánh quận biu.

Từ ngày chàng ở Pháp về, chàng ngấm xã hội Việt-Nam, từ những lệ tục bó buộc cho chí cách sinh hoạt khuôn sáo, chàng lấy làm khó chịu, tiếc các thời-kỳ ở Paris: ở đây, chàng đã tiềm nhiệm những cử chỉ khoáng đạt những tư-tưởng khoáng đạt khiếp chàng lúc nào cũng được khoan-khoái để chịu và chàng cần phiên luy đến ai, chẳng bị ai làm phiền luy đến mình.

Một hôm, tình cờ chàng gặp Diễm-Lan, một trang tân tiến, cực kỳ mỹ lệ, cựu nữ sinh viên trường Sư Phạm, đã nổi tiếng lăng mạn ở khắp Hà-thà-h

Rồi hai người cùng nhau lần lóc trong cõi tình. Trong cõi tình này rồi không những chàng không được nhà cho phép cùng người yêu kết hôn, mà lại còn bị anh em bạn bè cùng là những người quen thuộc chế riễu khinh khi.

Nghe những lời bình phẩm chàng chỉ cười. Vì thực ra chàng chẳng cần gì đến trịnh tiết, đến tư đức tam tông. Chàng cho những cái đó không có liên can gì đến ái-tình, không có dính dáng gì đến hạnh phúc. Yêu là yêu chứ không có là gì khác nữa. Nhưng cứ bị dư luận, dư luận eo hẹp, rầy rà mãi chàng cũng khó chịu...

Rồi một ngày kia không ai thấy bóng Vinh-son và Diễm-Lan ở các phố Hanoi nữa. Hai người đưa nhau đi ẩn, hay nói cho đúng đi tìm một cảnh thích hợp với ái tình: cảnh ấy là cảnh sông Hương.

Trong tháng đầu, cái nhà bên Vĩ-Giạ chỉ là một ổ chim Uyên Ương. Hai

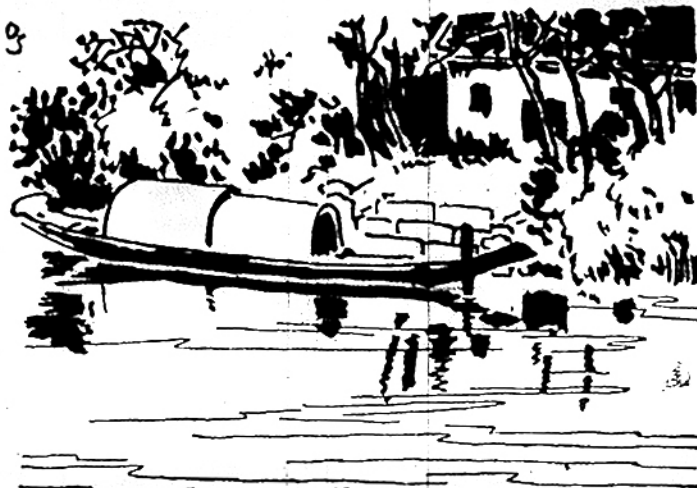
người không lúc nào rời nhau, hoặc khi cùng nhau đọc sách dưới ánh đèn, hoặc khi cùng ngồi ở bậc gạch ngắm cảnh hoàng hôn trên sông Hương, hay cùng nhau đi chơi thuyền trên làn nước trong xanh, yên lặng, êm đềm, uốn éo, dịu dàng như cô con gái Thần Kinh.

Có lần giữa cảnh đêm trăng Diễm-Lan ngồi bên Vinh-son ở mũi thuyền, lặng lẽ ngắm hé cặp môi mỉm cười, mắt nhắm nhắm nhìn cơn nước long lanh như muốn vãn ngôi sao lấp lánh. Bỗng rùng như điện như rồ, ôm chặt lấy đầu người yêu mà vừa hôn lấy, hôn để vừa nói:

— Minh ơi! Em sung sướng quá! Em ước ao trọn đời được ở bên mình. Được ở bên mình trong cái cảnh thanh tiên mộng ảo này.

Vinh-Son cảm động không nói nên lời, dịu dàng đặt đầu nóng bỏng vào lòng Diễm-Lan, như đứa con nít mới một thiu thiu trong lòng người mẹ vậy.

Diễm-Lan đặt bàn tay lên trên trán Vinh-son, rồi như ra chàng ngủ, cất tiếng hát, hát một bài Pháp thi:

«Đôi ta sẽ cùng nhau đàn diu trên làn sông biếc du dương.

«Mặt nước, vì đôi ta, in bóng rung rinh các ngôi sao vàng.

«Vầng trăng chiếu ánh bạc lên chiếc cánh bướm!

«Và trong bầu không khí thanh tiên, yên lặng.

«Thì thầm khuyên chúng ta yêu nhau!

Ngút câu hát, nàng vừa cười vừa cúi xuống nói ngọt với người yêu:

— Minh có sung sướng không? Minh còn ao ước một điều gì nữa không? Vinh-son sẽ lắng đầu.

Bấy giờ như trả lời lại Diễm-Lan, diu hát hồ hồ của một cô gái ra ra theo chiều gió đưa tới. Trong khoảng đêm khuya thanh vắng giọng hát sâu thẳm như tiếng than thở của một người sắp sửa từ trần, khiến cặp Uyên-ương ngồi ôm nhau lắng tai nghe, từ từ nhỏ luy...

Cứ thế hơn một tháng, mỗi ngày quyền sở nhật ký của hai người chỉ ghi thêm có một chữ: Yêu.

Nhưng sang tháng sau tình thương yêu nhau của hai người tuy vẫn nặng, nhưng cái tình nồng nàn của Diễm-Lan đã thấy dần bớt dần phần. Đối với sự thay đổi của bạn, Vinh-Son chỉ cười nhạt. Chàng cho rằng sự đó là sự rất thường, và chàng đã dự-đoán từ trước

rằng cái ngày ấy chẳng chóng thì chầy thế nào cũng tới. Tâm linh hồn lãng-mạn của Diễm-Lan chẳng chỉ vì như một cơn hướm bướm, một đóa hái-đường, nghĩa là một cốt cách hữu tình chứa một khối tinh-thần vô tử.

Chàng làm Vĩ-Điễm-Lan vào yêu chàng như trước. Sự thay đổi tình tình kia không có liên can gì tới ái-tình...

Một buổi chiều Vinh-son đương ngồi

viết truyện thì Diễm-Lan đi chơi về. Chàng vui mừng đứng dậy chào xin hỏi:

— Minh chơi đâu về đây? Minh mua cho anh thứ gì thế?

Diễm-Lan thở dài đáp:

— Em lên chơi bà Hương về đây! Bà ấy chờ quá đấy.

Vinh-Son hơi cau mày:

— Anh đã dặn em đừng đến chơi chỗ các quan mà em không nghe anh.

Diễm-Lan bỗng buong mặt khóc, rồi kề lè:

— Thế thì cậu sắp chế tôi quá. Cậu cấm đoán tôi, không cho tôi đi chơi đâu cả. Thế mà cậu bảo cậu thích tự-do đấy Vinh-Son ghé lại gỡ vành:

— Không phải thế. Em không hiểu bụng anh. Em muốn đi chơi đâu thì đi, anh có cấm đâu. Nhưng anh không muốn em đến chơi đặng các quan, mà ở đây thì nhiều các quan lắm, đi một bước là gặp quan. Chỉ bằng em đừng lên phố nữa là hơn. Em không nhớ chủ nhật trước em ở nhà bà thị về rồi em buồn mãi vì em cứ thấy người ta là bà lớn nọ, là lớn kia, em thêm...

— Chứ sao! Cậu thì kém gì người ta, cũng thì đậu luật khoa cử nhân. Thế mà người ta thì làm quan mà mình thì...

Vinh-Son cười rũ rượi ngắt câu nói của bạn:

— Mà mình thì làm dân/Em còn nhớ câu em hỏi anh ở dưới thuyền bữa nọ không? Hôm ấy bình như em hỏi anh: anh có ao ước một điều gì nữa không? Vậy anh trả lời em nhé:

ngoài em ra, ngoài ái tình đời ta ra, ngoài cái đời lăng mạn, tự do ra, anh không còn thêm muốn một điều gì khác nữa.

Rồi chàng âu yếm ôm lấy bạn, se se ghé vào tai nàng hát lại bài hát tối hôm nọ:

«Đôi ta sẽ cùng nhau đàn diu trên làn sông biếc du dương.

«Mặt nước, vì đôi ta, in bóng rung rinh các ngôi sao vàng.

«Vầng trăng chiếu ánh bạc lên chiếc cánh bướm.

«Rồi trong bầu không khí thanh tiên.

«Đến hát điệu dân của buổi chiều ta yên lặng.

Thì thầm khuyên chúng ta yêu nhau Diễm-Lan cảm động gục đầu vào vai bạn mỉm cười. Bỗng ở phía trước có tiếng còi ô-tô Nàng giật mình bảo Vinh-Son:

— Có lẽ vợ chồng quan Hương lại chơi!

Thì ra cái mời Vinh hoa phú quý đã nhóm ở trong lòng Diễm-Lan ngay từ lần đầu gặp vợ chồng ông thị. Rồi bà thị giết Diễm-Lan lại chơi hết bà quan nọ đến bà quan kia: ai ai cũng khuyên ông cử Vinh-Son nên xin ra xuất chính.

Mà cái bà quang-vinh lại để say lòng phụ nữ!

Diễm-Lan nghĩ thầm: Đến như ông thị đương ở chỗ tiền rừng bạc bể mà còn bỏ để đến hưởng cái sung sướng lộng lẫy ở chốn đẽ dó nữa là cái địa vị của Vinh-Son thì đã lấy gì làm vẻ vang mà cứ cố vùi lấy?

Cái tư tưởng sinh lên bà lớn vẫn cầm ở trong tâm-tri phụ-nữ nước ta, dù là người ở chốn khuê phòng đài các, hay những gái lăng mạn giang hồ, dù là các cô tòng cô hay các bực tân thời. Hễ gặp dịp có thể leo lên được cái địa-vị ấy thì họ không bao giờ bỏ qua.

Gần hai tuần nay Diễm-Lan đi chơi đây chơi đó cũng chỉ có một mục đích: nghe ngóng để tìm cách vận động...

Lại luôn luôn ở ngoài phố, Diễm-Lan gặp biết bao ông quan nọ, bà quan kia, áo gấm áo mui rực rỡ, hoặc ngồi trong ô-tô hòm kính, hoặc ngồi trên xe nhà cao xu, khiến lòng sinh quan của nàng ngày ngày càng thêm bành chướng. Cho đến khi lên tới nhiệt độ này thì không thể lát người yêu phải làm cho toại lòng ước nguyện.

Cái tư Uyên-ương ngày nay đã thành ra một nơi sửa tâm: Diễm-Lan và Vinh-son luôn luôn giận nhau, cãi nhau, và chẳng còn tưởng gì đến cái cảnh đẹp bên mình nữa.

Một hôm Diễm-Lan vừa ngỏ lời với Vinh-son rằng ông thị sẽ sẵn lòng giúp cho công việc tiến thân của chàng thì chàng gắt gỏng đáp bàn, cự tuyệt.

— Tôi cấm mọi tự nay không được đi động tới những truyện ấy nữa. Mọi làm tôi đến ghét mọi mặt thôi.

Diễm-Lan buong mặt khóc nước nờ.

— Minh phải biết chỉ vì em yêu mình nên em mới muốn cho mình nên danh nên giá...

— Nhưng tôi không muốn, tôi không thích danh giá...

Chàng nói dứt lời, toan giơ tay tát, nhưng lại ngừng lại ngay, rồi lấy làm hối hận vỗ vai bạn ân tồn xin lỗi,

— Em tha thứ cho anh! Mai chúng ta ra Bắc thôi, em ạ! Nếu chúng ta còn muốn yêu nhau, yêu nhau mãi mãi, thì ta phải mau mau rời bỏ hẳn chốn này. Cái vị nước sông Hương sẽ cám dỗ lòng em mất thôi.

Trưa hôm sau chuyển xe hỏa tốc hành đưa Vinh-son và Diễm-Lan về Hanoi. Khi qua cầu trên sông Hương, Vinh-son trở bảo bạn.

— Kia mình trông, nước sông Hương mà in bóng những thành quách lâu đài thì thực hết cả thi vị, tính từ.

Diễm-Lan nhìn như hiểu thấu thâm ý của người yêu, đưa mắt mỉm cười. Và từ đó về sau hai người không bao giờ trở lại Huế nữa.

KHÁI-HUNG

Những câu truyện vui trên xe hỏa Hanoi-Huế

Ba chàng nghe chừng đói lắm. Từ bảy giờ tối hôm qua đến mười một giờ trưa hôm nay chưa có tí gì vào bụng. Lại nữa đêm không ngủ được, nên càng đói.

Ngồi trước mặt, có bốn bà hành khách lần lượt mở gói, mở va-li ra ăn cơm sáng. Mùi gà quay, mùi xúc xích đưa vào mũi ba chàng, khiến ba chàng nuốt nước bọt ừng ực.

Một chàng mỉm cười, nói tiếng Pháp với ba chàng kia:

— Hệ họ mời thì đừng từ chối nhé. Nhưng nọ họ có mời!

— Thế thật! hai người có những sáu cái bánh mà không mời ta! Đói chết đi được.

Khi sáu cái bánh đã ăn hết hai, nai ba như ngồi nghỉ mệt rồi lại nhấc tới hai chiếc khác. Một chàng trong ba anh em bảo hai bạn: (lần này chàng nói tiếng ta) mà nói thực to:

— Năm người, tôi vô Huế có một mình nhưng vui hơn lần này nhiều. Vì lần ấy, tôi nhớ mang đủ lương thực nên không những không đói như lần này, mà lại làm quen được với bốn bà hành khách. Cũng vào giờ này, tôi mở va-li lấy các thứ ăn ra ăn bữa sáng. Tôi có năm chiếc bánh, mời luôn bốn bà, mỗi bà một chiếc cùng nhau cùng ăn vui vẻ quá.

Một bà nghe câu truyện mỉm cười nói:

— Vậy lần sau ông chớ nên thế.

Khi ăn xong đã xong, các thức ăn còn thừa đã cho vào va-li, khóa cửa thật, một bà đưa gói bánh đưa nói tiếng Pháp mời ba chàng:

— Mời các ông cùng ăn hạt dưa cho đỡ buồn mồm.

Nghe thấy tiếng nói kia biết nói tiếng Pháp, ba chàng đưa mắt nhìn nhau.

Ngồi trên xe hỏa một người bấm đốt ngón tay lầm bầm tính như bác thầy tướng trên bờ hè hàng Ngang, rồi bảo bạn:

— Đi xe mất 18 giờ rưỡi, vậy 3 giờ rưỡi thì tới Huế.

Người kia mỉm cười, cũng bấm đốt ngón tay lầm bầm tính, rồi nói:

— Anh biết được việc tương lai thì tôi cũng tính được việc dĩ-vãng, kèm gi: Chuyến xe này bắt đầu chạy từ 9 giờ rưỡi tới hôm qua.

Mấy anh em hưng phấn như cào, ngồi nhìn trộm hai bà ngồi ăn bánh ở ngay ghế trước mặt, rồi trông nhau mỉm cười.

Một chàng bỗng quay lại ngẩng đầu từ rất nhẹ nhàng, làm như có nghe thấy hai bà kia mời thực:

— Mời hai bà soi, chúng tôi không dám.

Một bà chừng biết anh kia tán ăn, mỉm cười đáp lại:

— Các ông không soi à? Vậy chúng tôi xin vô phép!

Một hành khách kêu đói rồi hỏi bạn:

— Anh đã đói chưa?

Bạn đáp gượng:

— Tôi chưa thấy gì cả.

Người kia cười:

— Tôi cũng chưa thấy gì cả.

— Sao anh kêu đói?

— Thì tôi bảo tôi chưa thấy gì ở trong bụng cả.

Đi qua một chỗ hai ông đương ngồi nói truyện. Một ông khoe:

— Đợt tôi ở Sầm-sơn, suốt ngày uống xong lại đập, đập rồi ăn, ăn rồi lại uống, uống rồi lại đập, đập rồi lại ăn, cứ thế đến mấy tá.

Mình nghĩ thầm: ngoài Sầm-sơn làm gì có cả-đào mà uống rượu với đập trống, mà sao lại mấy tá được? Sau nghe vợ câu truyện mới biết ông kia nói truyện ăn rùa ở Sầm-sơn.

Một ông muốn khoe mình thuộc đường từ Hanoi đi Huế, luôn luôn bảo bạn:

— Sắp đến Ngàn-sơn rồi đấy. Ngàn-sơn đẹp lắm! cao vút! thẳng bằng.

Rồi chốc chốc lại thò đầu ra cửa sổ nói:

— Đây này. Đây rồi đây này!

Cứ thế đến hai tiếng đồng hồ và đến gần chung trạm cây số. Nhưng lần nào

cũng không phải Ngàn-sơn.

Người bạn nghe chừng sốt ruột cũng thò đầu ra nhìn, rồi trở vu vơ một quả nhai:

— Kia kia! Ngàn-sơn kia rồi!

Ông kia nhìn theo phía bạn trở:

— Phải đấy Ngàn-sơn đấy, có đẹp không anh?

Một người hành khách ngồi gần mỉm cười trả lời leo một câu:

— Kể cũng đẹp đấy, nhưng so với Ngàn-sơn thực thì còn kém xa, vì những Ngàn-sơn của các ông đều là những Ngàn-sơn giả cả.

Tặng ông Nguyễn-Đệ

Ông Huế. Xe hỏa vừa tới Thoảng nghe được một câu truyện của hai người:

— Anh đến coi lễ Nam-giao đấy à? Tôi nhận được thư bạn vào tin anh tới Huế, nên ra đón anh đây.

— Cảm ơn anh. Thế anh đã gặp ông bạn ấy chưa?

— ...?

— Tôi cũng nhận được thư của ông bạn ấy nói hôm nay ông ấy tới Huế, nên cũng ra đón. Con tôi, tôi là Huế đã hai tháng nay? KHAI-HUNG

NHỮNG TRUYỆN VUI CƯỜI

của ĐÔNG PHƯƠNG SÁO

1- Trong hàng thợ may

Ông khách: — Bộ áo này bao nhiêu?

Chủ nhân: — Thưa ngài, hai mươi lăm đồng.

Ông khách: — Mua chịu thì bao nhiêu?

Chủ nhân: — Chịu thì ba chục, giá tiền mặt hai mươi lăm đồng, còn năm đồng chia làm hai tháng trả sau.

2- A Người ta bảo sinh con ai nữ sinh lòng.

B. Chết nổi! Cháu nó đã làm điều gì thương luân bại lý?

3- A. Không có đâu; con tôi nó đau bụng.

Ông đốc-tò: — Anh có làm như tôi

bao không? Khi đi nằm phải tìh miệng (đếm) thì ngủ ngon được.

Bệnh nhân: — Tôi chưa

Ông đốc-tò: — Anh anh đó bao nhiêu?

Bệnh nhân: — Đến ba mươi sáu vạn, bốn nghìn tám trăm hai mươi ba...

Ông đốc-tò: — Rồi anh có ngủ được không?

Bệnh nhân: — Nằm không, trời vừa sáng

4- Nghi lắm!

Ông thầy: — Trơ.Ti. làm sao bài trò ta con chó giống như bết bết của trò Sứ?

Trò Ti: — Thưa thầy, có lẽ vì Sứ và con công là một con chó.

5- Giáp — Ông: thân tôi cây ruộng.

Át — Anh định làm gì?

Giáp — Tôi định làm quan.

Át — Con anh, anh định cho nó làm gì?

Giáp — Cũng làm quan.

Át — Con cháu anh?

Giáp — Cũng làm quan.

Át — Như thế nhà anh không còn ai cấy ruộng nữa.

Giáp — Có chứ, vẫn ông thân tôi.

6- Tình già

A. — nên ăn-dộ bà tuổi đã lấy vợ.

B. — Thì làm sao?

A. — Thì bốn tuổi đã có con.

7-A — Anh có biết đi xe đạp không?

B. — Không.

A. — Tốt lắm, anh giữ hộ cái xe đạp cho tôi một lúc

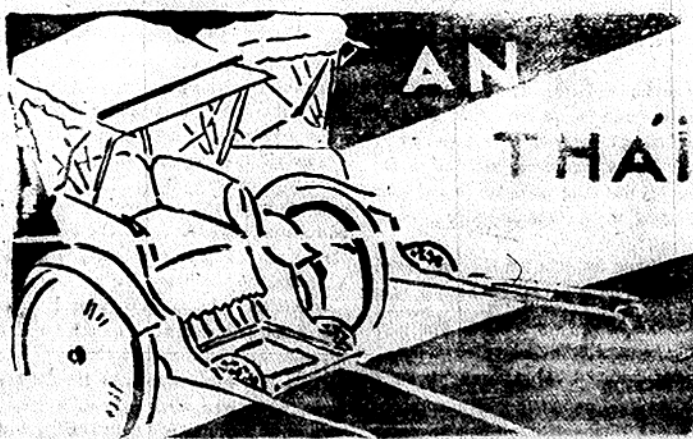
ĐÔNG-PHƯƠNG-SÁO (Huế)

Trên xe lửa Hanoi—Huế

Bé cái nhăm

Một ông hành khách thức giấc, lắng tai nghe rồi làm bầm: — Hừ! Ai mà tệ thế!!

Hiệu xe số 23 phố Cầu gỗ Hanoi, vì sự hòa hì nên đã dọn cả cửa sang số 2 phố Nguyễn Trọng Hưng.

Nếu muốn được giầy ta, giầy tây, giầy KIM-THỜI đủ các kiểu, vừa bền, vừa đẹp lại vừa rẻ xin mời đến hiệu TOÀN-THÀNH chủ-nhân là M. PHẠM-VĂN-SƯU ở 37 Route Mandarine.

Trong thời-kỳ kinh-tế khủng-hoàng, lại được hiệu TOÀN-THÀNH đóng giầy một cách đặc-điệt như thế tưởng các quý-khách không nên bỏ qua dịp tốt thì phải.

AI BẢO KHÔNG ĐÚNG???

« AUTO FORT » là một thứ đồ chơi rất thích hợp cho trẻ con, vì nó an cho: Bắp thịt nở nang, Gan cốt cứng cáp, Tinh thần sáng khoái, Tiêu hóa dễ dàng. Chơi « AUTO FORT » không có gì là nguy hiểm, người sẽ được khỏe mạnh, nhanh nhẹn, lại thêm nên can đảm.

AI cho những điều kể trên là không đúng, xin mời lại thí nghiệm tại:

Hiệu Phúc Long

43- phố hàng đầu hanoi- Tél. số 251 bán buôn và bán lẻ

CUỘC THI KÉN VỢ

SỐ 7 - NPQ kén vợ

Tôi từ thừa sinh làm người chủ ước ao có một điều là lấy vợ. Đó là cái chí bình sinh của tôi. Tôi lại ngày đêm cầu trời, khẩn phật cho tôi lấy được người vợ có những nét sau này:

1 - Người rất đẹp nhưng cái mắt phải lác đi khi nào tôi thấy vợ tôi nhìn tôi thì tôi biết là vợ tôi nhìn trộm giai bên cạnh (vì người lác khi nhìn người này lại hóa ra nhìn người khác).
2 - Tất cả người nói đã thấy mặt thì khó lòng mà đẹp được. Tôi cũng biết vậy, nhưng mà... phải người nào đẹp mà lác mắt thì mới lấy - đẹp mà không lác mắt thì là bỏ đi.

2 - Mọi vợ tôi cốt phải thật mỏng để đem truyên nhà này kể cho nhà khác nghe. Đem truyên bà A kể cho bà B nghe, đem truyên bà B kể cho bà C nghe, khi bà B tức bà A rồi thì đem truyên bà A và bà B kể cho bà C, để bà A, bà B bà C cãi nhau rồi lại kể truyên với bà D... cứ thế mãi, vân vân...
Vấn biết dân bà anam phần nhiều có cái thói ấy như vợ tôi. mà không cầu mỗi phải mỏng - vẫn biết thế, nhưng nếu vợ tôi mỗi mỏng thì nói được lâu hơn không mỗi mỏng.

3 - Vợ tôi tiếng nói phải thật to, để khi nào cãi to đánh vỡ chén, nhà mất con gà hay khi nào cãi nhau với chị em bạn (những sự này thì ước ao sẽ xảy ra luôn) có rồi thì mới vui nhà và tôi khỏi mất tên đi xem hát tuồng nữa. Đó cũng là một cái lợi.

4 - Phải tuấn công thổ công, miễn là vợ tôi đừng bắt chước ông thổ công hai ông một bà. Phải thích công giữ vì tính tôi xưa nay vẫn thích ăn thịt gà và sồi ché - phải mê đồng bóng vì tôi được xa vợ tôi luôn luôn.

5 - Phải tin Phật số.
Nói tóm lại phải có đủ các tính xấu của dân bà Anam.

Ấy đây, nầy đêm tôi chỉ cầu trời khẩn phật cho tôi được người vợ đủ ngần ấy nết. Vạn xin trời đất chứng minh, cho tôi được người vợ như thế. Nếu tôi được người vợ như thế thì tôi chỉ còn một cách. Tôi đi từ từ để người vợ qui hóa ấy đi lấy người khác.

PQV (Vinh)

SỐ 8 - Kén vợ

Trong số báo 38 có Liên Mai có đăng bài kén vợ. Cuối cùng có lại viết có không kén nữa, vì có là con gái. Tôi đây là con trai, tôi cần phải có vợ. Vợ tôi cũng sẽ có 10 đặc tính như người có Liên Mai định kén lấy, nhưng vợ tôi, trong 10 cái đặc tính ấy, phải có vài cái khác những cái của người vợ có Liên Mai cũng như có Liên Mai khác tôi về tiếng gọi gái và trai vậy.

Những đặc tính giống nhau của có Liên Mai và vợ tôi là những tính này:
1. Phải là fan bà - à quên con gái Anam.

2. Phải biết khâu vá, biết nuôi gà (chẳng cứ ba chân hay hai cẳng), biết làm bếp.

3. Còn 8 đặc tính khác, tôi xin kể cả để có Liên Mai tìm họ xem trong đám bọ gái có ai có được đủ thì làm mối cho tôi.

1. Rõ hơn ông Hơi, có thể thì tôi đỡ lo bị các công tử bột tàn mất vợ.

2. Hay nhè như ông Lăng để lúc nào trái ý tôi, tôi có đánh thì nản nỉ cho thật thắm. tôi sẽ hạ, như thế tôi sẽ tập được tính yếu người.

3. Chậm hơn rùa ông Tiểu để những khi tôi muốn lấy tiền thì đưa từ từ. Như thế tôi sẽ tập được tính kiên nhẫn.

4. Giấu bợn cụ bằng Bồ cho tôi khỏi phải đi vay mà trả nợ khổ.

5. Phải biết làm lý văn cụ bằng Hoàng để khi tôi khó ngủ thì đọc cho nghe.

6. Phải ít tư tưởng hơn cụ cử Dương vì tôi còn dốt đặc, tôi sợ tôi «tôi chuối».

7. Phải biết uống rượu như ông «Trích-tiên» để lấy sức coi nhà (chỉ uống toàn rượu bồ thối).

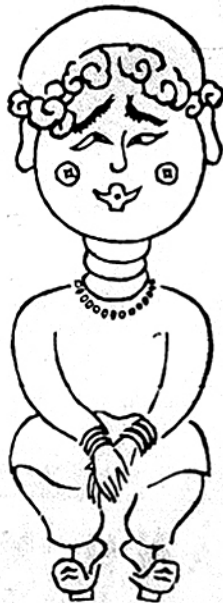
8. Phải biết hút thuốc lào như ông «xin đầu lên» để bà «tên quốc túy», khi nào tìm được người con gái như thế, xin có Liên Mai cho biết ngay để tôi còn kịp lên tang Ngaog hồi thấy tướng họ Nguyễn, nhờ thầy tìm hộ ngày tốt.

BÁ-CÓN

Chanceaumle - Hanoi

Ai kén vợ?

Người nào có tài hay nhất sẽ được thưởng người tuyệt thế giai nhân này để lấy làm vợ.

Tóc mây, mắt phương mây nói.
Đàn, liền má lúm, miệng cười bóng hoa.
Mắt tròn như thể Hằng Nga.
Cổ cao ba ngón thực là hạt xín h thay.

Trong 16 năm chuyên nghiệp về nghệ hội hoa

Bản sở có đủ 204 cái kiểu nhà đã làm tại Hanoi và các tỉnh. Ngài nào muốn xem kiểu đã vẽ xin kính mời quá bộ lại Bản sở, trước là NGUYỄN GIA KHÁNH nay đặt là:

KHUAN-OC TOUT POUR ARCHITECTURE
168 RUE LÊ-LỢI HANOI gần trường Thê Dục.

Sẽ xin tình hạ để tạ các ngài đã có lòng tin yêu nghệ về cử bản sở trong 16 năm nay.

SỐ 9 - Khái-Hung kén vợ

Lấy vợ không kén thì vãn bôn. Nhưng anh Từ-Lv đã rúc rỗng bầy về ra cuộc thi kén vợ, nên cũ ừ kén chơi vì kéo suông trên báo, vị tất đã có kể quả mà sự.

Người vợ tôi kén - nếu thì kén vợ thực - phải có những đức tính sau này:

1 - Phải phục tùng tôi như đĩa trong lễ Mối phục tùng một ông hoàng trong nhiều hân tướng.

2 - Phải phục tùng.

3 - Lại biết phục tùng.

4 - Lại biết phục tùng nữa và vân.

KHÁI-HUNG

Thiền Đưc Thắng

Bán thuốc lào

148, Boulevard Albert 1er Dakao

- Tháng lương đầu?

- Đêm qua chót gặp ở Khau-Trí hết cả rồi?

Thầy nói chi

mà mau vậy

Lý Văn Chung hiện làm giáo sư trường Bồ quốc Saigon. Thầy tuổi còn trẻ, chưa có vợ. Thầy đương kén chọn một người bạn trăm năm.

Thầy theo ách họ: từ nhà bị đến giờ Trong việc kén vợ, thầy muốn bắt chước theo người Langsa. Cậu trai có gái, bạn sự phải gặp gỡ nhau, trò chuyện cùng nhau đi du cuộc này, xem trò kia, được hiểu biết nhau, rồi mới hứa hôn. Lý Văn Chung ghét cái thói hủ nhả la, la chi có ai đến một nhà kia hỏi vợ, có gái hoặc không ra, hoặc đi thoàng qua cửa buồng, hoặc ra chào lễ một cái rồi về. Như thế bên trai có bạo thì bước tới, không thì thối chóe trai cùng gái không được gần nhau, biết nhau nhiều năm nữa. Bất cứ ở đâu, gặp ai quen, Lý Văn Chung hết sức chế bai, chế nhạo, phản đối cái thói kỳ quái ấy. Thấy hao rãng vợ chồng là việc trọng, quan hệ trọn cả đời con người ta, mà sao lựa chọn sơ sài, dễ dàng thế ấy.

Có người may mới cho thầy một chỗ ở biệt Căn thờ. Ngon dịp lễ nghỉ, thầy viết thư xin trước với ông gia của cô gái cho phép thầy đến nhà chơi và hầu truyên công bố nương một chuyện. Lão sư nhà «bạn được» thư trả lời, ông gia tỏ rằng con ông là gái nhà quê nhà lấm, ông đã hết lời khuyên, dỗ, la, rầy, có cũ g một bài không gièm nói truyên với một người trai lạ mặt, nhất là người ấy có thể trở nên chồng có sau này. Cô mắc cỡ lắm. Tuy vậy ông xin mới thầy, ngày lễ, đến ông chơi và dùng cùng ông một bữa cơm vườn lấy thảo.

Tối ngày hẹn, Lý Văn Chung có mặt tại nhà ông gia. Khi dùng cơm xong,

bước sang phòng khách, hồ sơ, chàng chẳng biết chi hết, ông kêu con gái ra rồi ông bước trai qua phòng khách.

Lý Văn-Chung tưởng mình là nhiệm tây nhiều, chớ không để kỳ trung tâm văn còn Anam cũ. Từ tuổi nào đến giờ thầy chưa hề nơi truyên với đàn bà con gái nào khác hơn có đi mơ, chi, em của thầy. Sáy giờ thỉnh liếc có vợ bước ra, cúi đầu chào rồi nhỏ nhẹ hỏi: «Thầy muốn nói chi với em?», rồi thầy bốt rồi hết sức bối rối, ngăn ngừa, bấp bề, mở miệng chẳng ra lời. Một «gà-lao» một phút đồng hồ giải đàng đạc, thầy cố tìm được một câu dứt khúc, dự đoán «Tôi... Tôi... không có cái...» nói hết.

Cô gái cúi đầu một cái, mỉm cười một nq, bước trở lên vào.

Lý Văn-Chung còn đứng một mình nơi phòng khách, bối rối, bao ngổ, ngực chưa hết đánh đập đập.

Ông gia trở về cười tìm hỏi thầy «Thầy nói chi mà mau vậy?»

-...

NGÔ-QUANG HUY Saigon

Một truyện ngắn về rừng núi.

Cái đi Tèo lên bảy tuổi, nó tên em nó mới được tam tháng ra phố cơ cơ, ra đến đầu phố nó gặp cái đi Núi đã nó danh-đạo «tiền-gầy» rồi nó đặt em nó xuống đất, để danh đạo với đi Núi. Bồng em nó trông thấy ng ý cạnh có đồng mảnh kính vỡ em nó liền bỏ lại đồng kính vỡ ấy. Hai tay vợ, đặt lấy một mảnh giẻ đưa lên nôm cạm.

Cái đi Núi đương danh-đạo, bồng thoàng nhìn thấy em cái đi Tèo đang ngắm mảnh kính, nó sợ quá chạy vội lại cầm miếng kính giẻ ra một cái thật mạnh, tuy rằng em nó đang ngắm chập.

Bát-sách, Nguyễn-Xuân-Hy.

NOVAT
ne construisez plus sans le concours de
architectes diplômés de l'École des Beaux-Arts
42 TAKOU HANOI

KHAI-HUNG soạn

Tranh vẽ của Đông-sơn

1) Mai vừa ở trong ga ra liền tất tả đi ngay, vì đường từ Thạch Lôi về làng xa đến gần mười cây số, mà trời lại lấm tấm mưa, nên cô sợ về nhà tới quá chãng. Cô cầm đầu rảo bước trên con đường đỏ thẫm vùi, hai bên có cỏ non non mơn mữa xuân. Cô tưởng tượng đương đi trên rặng chiếu miễn hồng viên Capixanh, thì thốt nhiên cô mỉm cười. Cô mỉm cười vì cô nhớ tới những truyện cũ Tú kể cho cô nghe khi cô còn bé, những truyện thần tiên, kỳ dị, tả những cảnh lạc thú ở chốn hồng lai, những truyện hôn nhân của các nhà đế vương công hầu, chép những sự kiêu-sa, hoa-lệ. Cô nghĩ (hăm: con đường giải chiếu hoa đưa cô dần về nhà chú rể đã sánh kíp con đường gấm thiên nhiên này.

Cái lòng yêu đời, cái tình dễ vui, cô như đã nhận được của cụ Tú di truyền lại cho, khiến cô thấy tâm trí cô phấn khởi trong cái cảnh trời xuân ấm áp. Cô đi thoăn thoắt. Hé cặp môi đỏ thắm cười với gió xuân. Cái vui cái sướng hồn nhiên cõi dễ ở trong lòng cô nó theo hơi thở của cô bay ra hòa hợp với làn không khí êm đềm, mát mẻ, mà bao bọc lấy tâm thân mềm mại.

Nhưng bản tâm con người sẵn có lòng tốt thì trong khi sung sướng bao giờ cũng tưởng tới những người mình yêu mến, bích như đề cùng nhau san sẻ hạnh phúc, dù những sự hạnh phúc ấy chỉ nhóm ở trong tâm hồn. Vì thế nên Mai đang hôn hờ cười bỗng nghĩ tới em, tới việc học của em thì cô lại rầu rầu nét mặt.

Song cô cũng chỉ nghĩ qua tới mà thôi vì cô cho đó là một vấn đề đã tạm giải quyết xong rồi: Về bán nhà lấy tiền lên Hanoi thuê nhà cùng ở với em. Để như

thế cô chỉ mà cứ phải loay hoay mãi cho thêm phiền. Cái trí tưởng tượng của tuổi trẻ bao giờ cũng dễ dàng, cũng dần dần; có lẽ đặt tới chỗ ngoắt ngoéo, khúc khuỷu của con đường đời đâu?

Cái nụ cười lại nở trên cặp môi thắm, vì cô đương tưởng tới người cô vừa gặp ở trên xe hỏa. Con người mới nhậ nhận sao, mới hào hiệp sao. Rồi cô nhớ lại những sự đã xảy ra khi cô cùng chàng cùng ở huyện Đông-anh ngày xưa nhưng cô chẳng tìm ra một truyện còn

dần dần đỡ ửng. Cô thẹn, cô thẹn với cô, với lương tâm cô, thốt nhiên rời tới cái nút buộc bốn cái giấy bạc ở nơi giải yến, nhưng không dám mở ra: có xấu hổ. Rồi cô lại tưởng tới cái danh thiếp. Bà chữ lên với con số nhà 244 có vẫn nhớ rành mạch, song cô cũng thò tay vào túi lấy ra đọc lại. Đưa mắt tới dòng chữ Pháp, cô mỉm cười nhớ lại bà cụ ngồi bên ở trên xe hỏa. Cái cảm giác của ta bao giờ cũng vậy, hễ việc gì có dính dáng tới người có cảm

ảnh mộng. Và chẳng cái tuổi mười tám, mười chín vào là cái tuổi trẻ yêu mộng.

Mai thấy chàng đến xin cưới mình làm vợ, thấy được cùng chồng cùng em hưởng cái hạnh phúc tốt đẹp của gia đình. Đối với cái trí tưởng tượng của cô, cũng như của phần đông các cô thiếu nữ trong bọn trung lưu thì ái tình chỉ có một nghĩa là cưới xin. Và từ xưa tới nay trừ linh yếu cha mẹ yêu em, thì cô đã khi nào thấy trái tim thồn thức vì tình-ái? Mà cho đối với cái chàng ngồi bên cô, ăn nói dịu dàng, an ủi có một cách thân thiết, cô cũng chỉ có một tâm cảm tình chân thật, chất phác. Cô yêu chàng nhưng chỉ yêu chàng như một người anh.

Từ lúc cô từ biệt chàng, cô thấy có sung sướng, có thấy lại càng nhiều hy vọng, cô thấy cô đỡ cô đỡ, đỡ lo sợ. Cô cũng chẳng biết tại sao. Một nhà tâm lý học thì cho đó là triệu chứng, là biểu hiệu của ái tình. Nhưng một người con gái ngây thơ như cô thì khi nào biết tự nghiên cứu, biết tự giải phẫu tâm trí mình.

Vì thế nên thùng thàng trên con đường đỏ dưới hạt mưa xuân lấm lấm cô mơ mộng vẫn vợ. Khi mơ mộng thì mơ mộng gì mà chẳng được? - Cô hy vọng tới cái đời tương lai tốt đẹp, cô chẳng biết nó tốt đẹp ra làm sao, chỉ yên trí rằng nó khác xa với cái đời hiện tại mà thôi.

Mai đưa mắt sang hai bên đường. Các lá ngô trước gió rung động sao sắc. Cô cũng thấy trong người có rung động. Cái rung động, cái cảm giác của sự sướng hơn nhiều của tuổi thanh niên chứa chan hy vọng như cái khi lực bông bột đã phát ra các búp non trên cành tơ kia!

con nào. Cô lấy làm lạ, phân nản cho trí nhớ của cô kém cỏi. Thực ra, cô chỉ lạ, chỉ vì hồi ấy cô chưa lưu ý đến chàng đó thôi.

- Vậy giờ thì ta lưu ý đến chàng à? Mai thì thăm trong tâm trí câu trả lời của cô đi xe hỏa bao này:

- Một lúc đàm cho chừng k'ia bạc. Cô bỗng thấy nóng mặt. Cặp má cô

lình lình thì ta vẫn nhớ lâu, mà nhớ rất có thú vị. Mai tưởng tới bà cụ thì ngẫu nhiên trí nhớ òn ngay lại câu nói của bà: « Thấy ấy từ từ với cô nhỉ! »

Phải, Mai cũng nhận ra rằng chàng ấy từ từ với mình, từ từ một cách ân cần quá.

Rồi nghĩ truyện nợ nhầy sang truyện kia, Mai thành ra mơ màng sống trong

1) xem Phong-hoa số 36

TAN THANH
145 HANG BAC HANOI

BÔNG CHỮA VÀ BÁN
BỘ BỐ PHỤ TÙNG
XE TAY
KHI MỚI GIANG ĐẸP GIÁ DẸ

ẢNH MỸ - THUẬT
Hiệu Khánh-Ký công-ty

3, Rue Borgnis Desbordes (Phố Tràng Thi số số cầm Hàng Trống)

Đã nổi danh ở Pháp và khắp cả cõi Đông-dương là Quảng Cao

Ảnh 13 x 18 cả khuôn và sous verre (Theo kiểu bên) 2p.00 1 cái

Ảnh 18 x 24 cả khuôn và sous verre (Theo kiểu bên) 3p.00 1 cái

Chuyên môn làm ảnh Phóng Đại 30 x 40 cả khuôn giá từ 5p.50 đến 9p.00

50 x 60 - id - - 8p.00 - 15p.00

60 x 100 - id - - 15p.00 - 30p.00

Đại-lý: FILMS AFFA

có ống kính rất sáng

Giải ôem tay r ếm. ảnh lại càng đin càng đẹp như ảnh bên Âu Mỹ vậy.

Ở những ruộng khoai về bên vệ đường, các cô hoặc cúi lom khom tía lá, hoặc cầm quốc vun lưỡng. Trong thấy Mai đi qua đều dừng tay đứng nhìn mỉm cười. Mai thấy họ cười cũng cười, coi họ như chị em ruột cả. Muốn gì ruộng ruộng giúp họ cày trò truyện kể về sự sung sướng đương đầy rẫy ở trong lòng.

Mai vui chào rảo bước vùn vụt trên đường, khoảnh khắc đã đến dò Bến Cốc. Cô ngồi nghỉ chờ phà trên bờ sông cao mà thẳng như bức tường, cúi xuống ngắm nước trong xanh chảy mạnh khiên cái phà ở bờ bên kia chờ sang bị trời giật mái ra xa, người lái phà phải lấy sào dầm, phà lên ngược giọng nước rất là khó nhọc. Mai ngắm chú lái phà lấy làm thương hại, rồi khi sang tới bờ bên kia cô đưa đôi chũ những năm xu tiền đó, vì trong lòng cô đương sung sướng, cô muốn ai cũng được sung sướng như cô...

III Hàn việc nhà

Năm giờ chiều, Mai về tới nhà, người lão bộc đầu tóc bạc phơ nghe tiếng Mai vội ra mở cổng, con chó xóm trảng đã già yếu cũng chậm chạp bước theo sau, rồi tới gần Mai thông thả ve vãn cái đuôi lông rưng rợn xắc. Mai gơ tay vuốt ve con chó và bảo người lão bộc:

- Tôi đói lắm, ông có gì cho tôi ăn không?
- Thưa cô, tôi đoán thế nào hôm nay cô cũng về, nên tôi đã thổi cơm cho cô cùng ăn.
- Nhưng có gì ăn không ông?
- Có rau muống với tương.
- Có muối nữa đấy chứ?
- Muối thì bao giờ cũng có.
- Thế thì tôi lắm, chúng ta đi gion cơm ăn cho xong bữa, tôi còn có câu truyện cần bàn với ông đây.

Lão bộc nghe cô chủ nhỏ nói muốn bàn việc quan hệ với mình thì lấy làm cảm động, chân tay run cầm cập. Cơm nước xong, dưới ánh thấp thoáng là mà ngọn đèn Hoa kỳ đặt trên ngưỡng cửa, hai người nói truyện ở ngoài thềm nhà trên. Mai ngắm nghĩ đến công việc rất hệ trọng đã dự định nên ngập ngừng chưa dám ngỏ lời cùng người lão bộc, mà Mai kính mến như một người trong họ. Con chó già nằm ở sân dưới chân Mai, bình như cũng đoán rằng sắp xảy sự gì phi thường, đặt mõm lên bàn chân chủ ra rắng ầu ầu liếm bàn tay Mai. Trong đêm tối, Mai ngắm cặp mắt sáng quắc của con vật trung thành, như có long lanh giọt lệ thì lấy làm cảm động vô cùng, cúi

xuống thì thăm như nói truyện với một người bạn.

- Chúng ta sắp sửa phải rời cái nhà này rồi!
- Con vật tuy không hiểu lời chủ, nhưng chắc cũng đoán được rằng chủ đương có điều lo nghĩ, nên thông thả đặt mõm vào lòng chủ để tỏ ý an ủi. Còn người lão bộc thì cất rọng run run hỏi Mai:
- Có định rời đi đâu vậy?
- Tôi sắp bán nhà đây, ông Hạnh ạ!
- Người lão bộc hỏi hoảng lo sợ:
- Có bán nhà...
- Phải, tôi bán. Ông Hạnh ơi, đó cũng là một sự bất đắc dĩ. Ông tình ruộng vườn không còn, tiền của cũng không thì lấy gì ăn tiêu mà chả bán nhà?
- Không được, việc ấy tôi xin can. Bán nhà đi thì còn đâu là nơi thờ tự cụ Tú. Tôi theo cụ Tú từ ngày cụ còn già có, nhờ cụ mà các cháu nhà tôi đều biết dăm ba chữ. Trước khi cụ mất cụ có giới thiệu giao cho tôi ở lại trông nom

và cậu Huy. Việc ấy tôi nhất định không để tùy ý cô d rợc.

- Vậy, ông muốn để tôi chết đói hay sao?
- Người lão bộc cúi đầu nghĩ ngợi rồi nói rằng:
- Tôi này này, thằng cả nhà tôi đi lính khổ đờ, tôi được làng cấp cho mấy mẫu ruộng. Vậy có lẽ cũng đủ gạo ăn. Chưa cần phải bán nhà.
- Mai cảm động chầy nước mắt, giọng cười đáp lại:
- Tôi cảm ơn tấm lòng tốt của ông... Nhưng còn việc học của em Huy thì ông nghĩ sao?
- Người lão bộc gãi đầu rẫm nghĩ rồi hỏi:
- Phải bao nhiêu tiền?

- Í ra cũng phải ngót chục bạc một tháng.

- Thế thì khó lắm nhỉ!
- Vậy ta phải liệu chứ biết sao. Rồi sau này em Huy làm oèn có tiền, ta lại lặn đát, lại làm nhà, hay ta lại chuộc lại nhà cũng được.
- Ông lão Hạnh không trả lời, cúi đầu, hai bàn tay ôm trán ngẫm nghĩ: ông ta đương cố tưởng tượng ra ở trong trí lực chất phác cái cảnh ga-điốt tan tác, cửa nhà cầm báo. Cái nhà này ông ta ở đã hơn hai chục năm nay, từ ngày chưa có Mai và Huy, ông ta thuộc tuồng cái sà, cái rai, từng chỗ gỗ rạc gỗ mọt, từng viên gạch vỡ, từng góc tường sứt, bây giờ ông ta sắp sửa phải rời đi nơi khác để nhường lại cho người chủ mới họ đem đồng bạc đến mà cướp, mà chôn biết bao những kỷ niệm của một nhà, biết bao sự vui, sự buồn, sự mừng, sự giận của gần một trăm năm. Cái nhà ấy ông ta ở đã lâu ngày, nên coi như nhà của mình vậy. Nay thấy cô chủ ngỏ lời đem bán đi

tôi đã quá quắt rồi.

- Còn cậu Huy. Việc này phải tùy ở cậu Huy chứ!
- Em Huy cũng bằng lòng rồi. Vậy tôi chỉ nhờ ông có một việc, ông tìm cho tôi một người mua nhà.
- Có đã nhất định như thế thì tay cô. Nhưng ở làng ta thì xem ra không có một nào có tiền, mà nếu có tiền thì cũng chả ai nỡ mua nhà của cô.
- Ở làng ta không có ai thì ta đem bán ở làng bên cạnh cũng được! Miễn là phải bán thực mau!
- Nhưng có cũng phải để thông thả thì mới bán được giá chứ!
- Được giá là bao nhiêu?
- Cả đất lẫn nhà, bán rẻ cũng phải hơn nghĩa bạc.
- Tôi chỉ cần bán được sáu, bảy trăm thôi, nhưng phải bán ngay.
- Làm gì mà có vội vàng bấp lạp thế?
- Làm gì? Không thì em Huy phải đuổi, không thì...
- Có nghĩ đến món nợ của Lộc, nhưng có tự lấy làm nương nghĩa với lương tâm, nên không nói được rút câu. Mãi lâu cô nhớ đến, muốn nhà: đến người có gặp trên xe hỏa thì có lại thấy mặt nóng bừng, lườm dui lại. Lão bộc hỏi:
- Thưa cô không thì làm sao nữa?
- Không có tiền học giả cho em Huy thì em Huy bị đuổi chú sao?

Hai người lại nài cúi mặt xuống nhìn sàn ngẫm nghĩ. Mảnh trăng thượng tuần như cặp sừng trâu treo lủng lẳng ở trên nóc nhà hàng xóm. Trong chợt nhợt cô về lãnh đạm, vô tình. Tiếng the the của bà chủ nhà làng giềng tình tiền công tát nước với họy đèn tối ở bên cạnh nghe đến đây, ánh sáng lấp loáng qua khe hàng rào tre khô, khiến người lão bộc lại nhớ tới cái cảnh trù phú tấp nập của nhà cụ Tú mười-năm về trước.

- Thế nào? ông có tìm ra được ai không?
- Tìm người mua nhà ư?
- Phải!
- Sau tiếng thở dài, ông lão đáp:
- Kể ở vùng này thì chỉ có ông Chánh-Bá ở làng bên.
- Vậy được rồi, ta đi ngủ sớm, mai cùng đến nhà ông Chánh nhé?
- Lão bộc lại thở dài, thông thả đứng dậy xuống nhà ngang, để tro trên thềm có chủ với con chó xóm. Mai mỉm cười cúi xuống, hai tay ôm lấy đầu con vật rồi ghé vào tai nói nươg:
- Mì có biết không, ta sung sướng lắm!
- (Còn nữa) KHÁI-HUNG

Tết năm nay các ngài dùng giày gì?

Giày Kim-Thời
(Marque, dessin et modèle déposés)

Kiểu rất đẹp, mũi láng Hoa-kỳ rất tốt, đế cao-xu đen đặc ở bên Pháp, đi bền gấp bốn lần đế da hay đế crepe, không chọt và loét ra như đế crepe, trông đẹp và nhẹ như đế da, đi mưa không thấm nước. Giá rất hạ.

Bán buôn và bán lẻ:
VAN-TOAN
95, Phố Hàng Đào, 95
HANOI

Ai dùng nước hoa nên biết

NƯỚC HOA - La Reine des Parfumes « Bà chúa nước hoa » hơn rất lịch-sự, không hắt, sức một lần thơm mãi.

Lọ nhỏ 1p60 Lọ nhỏ 0p85

THUỐC SỨC TÓC - Rất hợp thời không nhờn không cọ gàu, rất vệ sinh không bay đau mắt, mướt chải thế nào cũng không sỗ xước mặt, giá bán theo bên Pháp, rất hạ

Fixateur Parisienne - tóc cứng hay tấp lị. thảo nên dùng

Lọ nhỏ 0p58 Lọ nhỏ 0p60

Fix-Brillanbel - « tóc mềm nên dùng »

Lọ nhỏ 0p45 Lọ con 0p25

Brillantine Dollar - « thứ này thì nhờn »

Thứ thường 0p45 Thứ Lux 0p30

Bán tại các tạp lớn Hanoi

Ở tỉnh xa ai muốn mua buôn mua lẻ xin viết thư hỏi

VAN HOA 48 Rue Tirant - Hanoi

Thuốc thấp dã có tiếng

AI bị chứng thấp, tê buốt như buốt gân xương, hoặc các là sưng phụ khi sinh đẻ, hoặc bị phụ các chứng tê, nên dùng ngay thuốc thấp hiệu Long-thành bệnh nặng thể nào cũng khỏi vì thuốc này gia truyền đã ngoài trăm năm mà chứng tê lại kinh nghiệm thêm vào nhiều vị thành một phương thuốc hoàn toàn linh nghiệm ai dốt, qui đều khỏi cả trăm người không sai một. Thuốc bóp ngoài mỗi chai 1p.20. Thuốc uống trong mỗi hộp 2p.00.

Lậu giang mai

Bệnh lậu phát đôi huýt, ra mũ quy đầu xương, dùng luôn 5.6 lọ thuốc lậu Xong-Thành là khỏi, thuốc này không hại sinh dục mỗi lọ 0.60.

Gran, nạo, nôi hạch lở loét quy đầu, khi vết loét mới giải thì nhức xương, dùng thuốc Xong-Thành là chóng khỏi, thuốc này cũng không chất độc mỗi lọ 0p.80

AI chữa không bệnh lậu không khỏi giá lại tiền.

Sau khi bị khỏi bệnh lậu dùng 12 hộp bổ não là khỏe mạnh như xưa và tuyệt hết bệnh di đợc còn lại, ích lợi cho đờng s nh đợc mỗi hộp 2p.00.

Xong-thành 34 phố Chợ Đồi - Hanoi ở xa viết thư và gửi tiền trước sẽ có thuốc gửi đi.

Xong-Thành đit Lê-tiến-Phát 34 phố Chợ Đồi - HANOI

A gặp B

A Béc này riện rở quá chứng, Sơ mi (Ct emise) chậi cở ngực lụng rộng thũa.

B Giảng như lổi áo ngày xưa, Vì may tợ vụng cắt bừa hiết sao.

A Thần sơ mi có xa nào, xờ lằm bẻng gạo (1) đã bao tiếng đồn.

B Ngâm áo béc với cở cởn,

Mới bay may khéo lằm tón về người. NG-RANG T. Q MINH 1 N 15 Phố hàng Gạo gần chợ Đòng-xuân

Miss BARBARA KENT

Cái sắc mỹ người của tôi là nhờ ở kem Velouty de Dixor, nó là cái bùa yêu rất quý cho các bà các cô lán thời muốn trẻ mồn đẹp

Thư kem thay phần hiệu Velouty Dixor càng dùng màu gĩa càng mỹ khi ra mưa ra nắng cùng khi nhũy dầm trà có bã hơi ra cũng không giảm mất màu kem Thư kem này không những thay phần, mà về mùa rét dùng thay thuốc nẻ thì không thứ nào tốt bằng.

Có bán lẻ khắp mọi nơi

Đại lý độc quyền: LUNE FAT 23 - Rue des Changeurs, Hanoi
TAI HAIPHONG : có bán ở số 22, 24 phố Khách hiệu A Rzr Mobamde,
TAI NAM ĐỊNH : Có bán ở hiệu Giu-Thuận-Long 36 phố Carreau.

Cần dùng Đại-lý các tỉnh xin viết thư về chăm trước

Sách mới in rồi :

AI muốn chữa khỏi bệnh n.à không phải dùng thuốc,

AI muốn biết phép tiên là nhưu chiếm thế nào ?

NEN MUA NGAY CUỐN SÁCH THỜI - MIỀN NHẬT - BÀN

Nghe (m theo phương pháp của đức (All-magne)

Chuyện chữa các chứng bệnh

Giá 0p.50. (1) xi n. u. s. thêm cuốn 0p.0. Thơ và Mandat để cho nhà xuất bản như vậy.

Nhật - Nam - Thư quán Hanoi

Muốn được như tiên

Phải học thời miền mới được

Sách dạy thời-miền thuật để in ra năm cuốn từ số 1 đến số 5 giá 2p.00 ở xa mua; thêm cước 0p.80. Mua riêng từng cuốn cũng được. Mua buôn, mua lẻ Thơ và mandat chỉ để cho nhà xuất bản NHẬT NAM THƯ-QUÁN, HANOI.

Kể từ 1er Janvier 1933

200 SỐ BIỂU... Ai sẽ chúng ??

Số đầu : 1 cái xe đạp đing giá 60p.00
 Số thứ nhì : 1 cái xe đạp đing giá 30p.00
 Các Ngài có xe đạp xẻ bỏ đem lại mua sơn, chũa, hoặc mua hàng ở hiệu Đòng-Mỹ 64 Hàng Giấy, từ 6p.00 giờ lên bán biểu xin biểu một số.

Từ-Ngọc-Liên đở

(78) Đầy tâm phố Hàng Gai,
 Chũa lậu thực rất lái,
 Trăm người không sai một,
 Thầy thuốc đở biết ai ?

Giả nhời

Có phải Từ - Ngoc - Liên
 Chũa lậu thực như tiên
 Trăm người không sai một
 Bệnh nặng cũng khỏi liền.

Khen

Khen rằng man tiếp lại đa năng
 Vừa hồi dưỡng n.ôm đã nói phảng
 Hà-nội hàng Gai nhà đầy tâm
 Chuyện môn chữa lậu chũa ai bằng.

AI muốn chữa quái bệnh và trả tiền thuốc lúc bệnh đã bớt ?

Người nào mắc bệnh nguy hiểm đã chữa mọi nơi không bớt nên đến nhà thanh niên theo học Báo An số 9 Phố nhà Thờ (rue Lamblot) Hanoi sẽ được chữa hẳn, chóng khỏi và nếu đi tìm tiền mọi nơi mà bệnh chẳng bớt sẽ được trả tiền thuốc các bệnh giảm.

Chuyên trị: sáo, xoáy, phả, khí huyết trắng bạc, tê liệt đờn xương và các bệnh kỳ quái. Chữa cứu các bệnh nguy nan miễn tiếp các bệnh thường. Ở xa hỏi thuốc nên gửi phong bì tem trả tiền lấy thuốc nếu gửi mandat 1p.00 làm tiền cước. gửi thuốc. Thư và mandat nên gửi đến người quản lý:

M. Nguyễn-tiến-Đức 9 Rue Lamblot Hanoi giờ tiếp khách từ 2 giờ đến 5 giờ Ngoài giờ đó chủ nhân mắc đi thăm bệnh.

Vẽ ảnh truyền thần bằng than hay mực tầu. Thật giống, thật khéo không phải mẫu

ảnh 50 x 60 2p90

Ở xa xin gửi ảnh mẫu về cho

M. TRƯƠNG-TRONG-BINH

Office Indochinois du Travail

81 Route Mandarine Hanoi

Có nhận gửi hình đi các nơi theo lối than hóa giao ngân.

BỨC TRANH... VĂN CẦU

Hạng thứ ba

Ta lấy sự khải hải chế riều cũng kích một người. — họ sẽ đối phó lại ra sao? Có ba hàng khác nhau.

Hạng thứ nhất thấy người ta chế riều mình — cũ gư vản vui cười, rồi nhậu xé cái lồi của m-nb mà sửa đổi.

Hạng thứ hai, họ giả vờ không biết đến. Họ nhin lên trời — hay họ có biết đến chăng nữa, họ cũng bủ môi ra ý khinh bỉ: làm quái gì cái anh đó, ta chẳng cần để ý. Ấy tuy nói thế, nhưng họ hậm hực đáo đẽ đấy.

Hạng thứ ba — hạng này tức, tức sấp của người, nhưng biết mình (cũng đã khá đấy...) không bằng người, họ không dám đối phó ra mặt, họ tìm cách có bóng, nói giỡn... ra rồi lặn đầu vào. Nhưng họ cho thế là tài tình lắm.

Như thế,
1) Hạng thứ nhất là hạng người quân tử. Nhưng mà hiếm lắm.

2) Hạng thứ hai là hạng... trẻ con (trẻ con đây là người nhỏ)

3) Hạng thứ ba là hạng... rất hiền nhà ở HAV là thế này.

1) Hạng thứ nhất là hạng người quân tử.
2) Hạng thứ hai là hạng... ông Lão.

3) Hạng thứ ba là hạng... ông Sà-lia-vanh Hai ông cười đi vào. Nếu hai ông dám không, thì hai ông lại vào hạng liền nhà mất.

Tôi xin biến hai ông câu này của Phan-Khoi « có thông minh mới nói được câu bóng lạn có thú vị... mà có thông minh lắm mới người thấy được cái thú vị của câu bóng lạn hay... »

Hai ông ngấm nghĩ đi.
Hai ông hiểu chưa? Hai ông thông minh lắm đấy.

VIỆT-SINH

Kịch vui

Một lời — một cảnh

Việt-Sinh và Salavin

Ông Salavin đang nằm mơ, tựa mặt, nhắm tay — ra ráng tức bực.

Việt sinh :

— Ông salavin, ông g ăn gì từ giờ ?
« Ông Salavin lẳng lặng »

Việt sinh :

— Ông vui đi nào. Có việc chi mà đến nỗi thế. Đó là người ta khời hải chế riều cho vui, nse c phải đau đớn gì mà đâm giận, sao ông óng lình thế ? Thế là không hay ông »

« Ông Salavin người đàn, nhưng có ý ngưỡng ngưỡng »

Việt sinh :

Ông vui đi nào ... Ông cười đi nào. Ở đời phải tự an ủi một chút mới được — người ta cũng kích, mịch cũng người ta cũng vui, rồi cứ thản nhiên mà nhậu xé cái lồi của m-nb, thế mới là quân tử. Ông salavin ạ. Ông cứ nghe tôi, ông cứ vui cười như không đi nào ... ?

Ông salavin (gật gù như có ý bĩu, khe khẽ nói)

— Có lẽ... có lẽ... quân tử. Bác nói phải đấy. Không, tôi có dạ đau, tôi vào vai, tôi vào cười đấy chứ.

(Ông salavin cười quay lại Việt sinh)

— Thế tôi có quả ở không bác?
Việt sinh giật đầu, cười.

Đi ăn cỗ

Nhà láng giềng có giỗ, anh Ba chắc hẳn họ mời sang ăn cỗ. Bụng anh Ba :

« Có mời có sá g không mời không đến »
« Bất ngờ nhà láng giềng không mời. Anh Ba đi rồi, lại thấy họ sắp dọn cỗ ăn, nóng ruột tự nói :

« Không mời ta cũng cứ sang, nhưng sang thì sang không ngồi cỗ. »

Đến khi sang nhà láng giềng thấy bộ mặt người họ mời người kia, không thấy nói gì đến mình, anh Ba tức xang càng tự an ủi :

« Không mời ngồi cỗ, ta cũng cứ ngồi, nhưng không ăn cỗ. »

Nhà vào nhà ; người ta ăn, người ta uống, chẳng hề ngồi yên, anh Ba tự nghĩ :

« Ăn thì ăn, nhưng không lấy phần về. »

Cơm no, rượu say rồi, nhà láng giềng cũng không nói gì đến ta, mà khi khách khứa ra về, người nào cũng có phần, mà ta thấy vậy chồm chồm kếm, cũng thủ phần về.

T K C

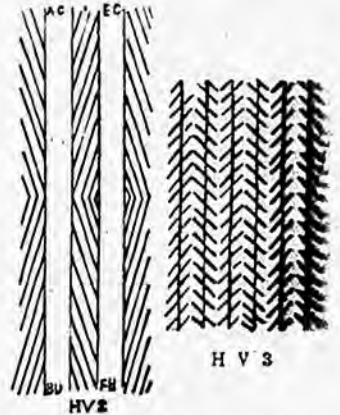
KHOA HỌC

Chỉnh mắt tôi trông thấy !

(Tiếp theo kỳ trước)

Này tôi xin phép lại nói thêm ít thì cái làm đưa theo con đường trên, dụ về con mắt định lừa người.

Đây là một tờ giấy có vẽ những ô vuông bằng mực tàu (H V 1) Bạc thử nhin xem có phải thấy chỗ ngã tư trông nhin như cái bóng đen lờ mờ không. Nhưng cái bóng mà này nó biết hiện, biết ẩn : đó bác nhìn kỹ được cái nào. Chắc không được, vì hệ chú mực vào cái nào thì cái bóng ấy nó đã biến đi đâu mất rồi. Lại như mấy cái hình này : (H V 2) 4 vạch AB, CD, EF và G I bác nom có phải thấy cong không, ở trên thì phồng dĩa ở dưới thì lõng. Nhưng khi đo lại bác sẽ thấy đường nào

Thôi, kể những ảnh trò chơi này còn nhiều, nhưng bác cũng đã hiểu rõ được cái ý của tôi rồi vậy.

Sau này có dịp ta lại sẽ được phen đàm thoại

Hết

NG CHÁNH MƯỜI BA

cũng thẳng cả và giống nhau.

Lại như đây mấy kẻ kẻ hằng trước, thực giống nhau mà chỉ vì có mấy cái vạch con, nó làm cho mắt ta trông hờ ra cái ngã, cái nghiêng như mấy chú say rượu vậy (H V 3)

Sau hết đây là bản đồ một cái «Loa Thành» (H V 4) không phải là kiề của «Thần Rùa» hiện vua Thực là thừa trước, vì quân nghịch không thể vào được tận trong. Thành có 4 mặt, mỗi mặt hai cửa vào

Đường trên núi trông rõ đường lối song như trốn ốc, thế mà lối khui lên qua được lưng của ngoài rồi, dù thành không có lnh canh, đồ ai vào được tận trong không tin bác thử lấy

(Loa Thành thành có 8 cửa, không có hình canh mà không ai vào được : là trong)

Cửa hàng bán

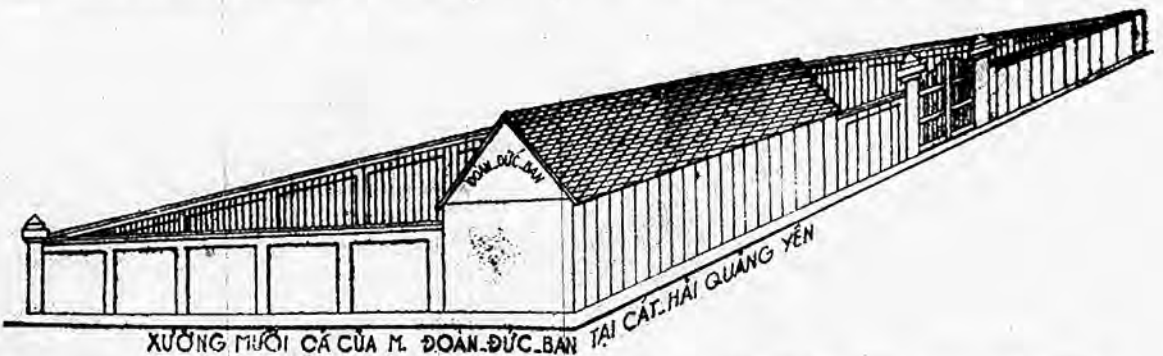
Nước Mắm

32 Phố bờ sông

Hàng Nâu

(Quai Clémenceau)

HANOI

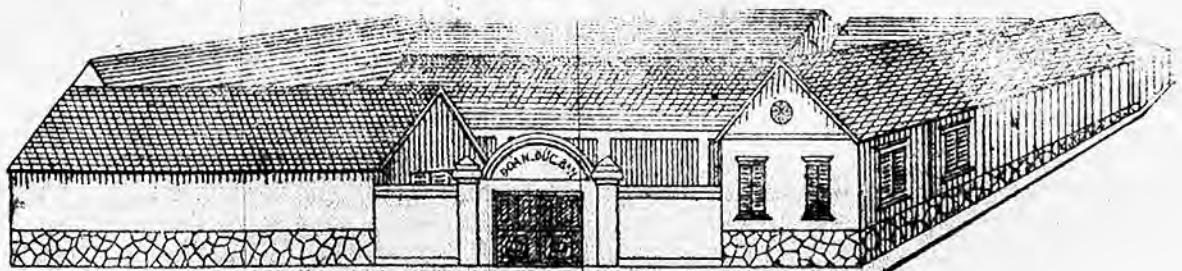

Phố bến

tàu thủy

Rue Maréchal Foch

HAI PHONG

XUỐNG LỘC NƯỚC MẮM TRẮNG CỦA M. ĐOÀN ĐỨC BAN TẠI CÁT HẢI QUẢNG YÊN

Cửa hàng và xưởng mắm do M. đoàn đức ban quan-trị lấy

Những việc chính cần biết trong tuần lễ này

TIN TRONG NƯỚC

Đền chiếu kiêu tối tân.

Hanoi — Nay mai thành phố sẽ đặt ở ngã ba phố Richaud và phố hàng Giò hai cái máy có ánh sáng chiếu xuống đường kiêu tối tân, để xe cộ biết xe nào đi trước, xe nào đi sau.

Lễ tôn phòng tam cung.

Huế — Sau lễ Nam giao, tại Hoàng cung đã làm lễ tôn phòng cho chánh Hoàng thái thái Hậu, Hoàng thái thái Hậu và Hoàng thái Hậu.

Bạc đồng cũ tại kho bạc.

Hiện nay kho bạc có tới 367.242 đồng bạc 27 g summes vì vụ thuế năm ngoài mấy nghìn được nộp một phần bằng bạc 17.

Chính sách tiết kiệm.

Quản Toàn quyền vừa ký nghị định bãi chức Chánh Thanh Tra bạc Sơ học, Phó giám đốc ngạch học chính Bắc-kỳ.

Viện dân biểu tự xin giảm tiền phụ cấp.

Ban trị sự viện dân biểu đã xin chính phủ giảm tiền phụ cấp lưu trú trong các kỳ hội nghị; mỗi ngày 6 đồng xuống 5 đồng. Quan thống sử đã duyệt y và nghị khen cái mỹ ý đó.

Thuế thân được giảm 10 phần 100

Thuế thân cùng các khoản ngoài phụ thuế thân annam thu vào ngân sách Bắc-kỳ, ngân sách các tỉnh và các thành phố Hanoi, Haiphong, Namdinh, Hai-duong nay tạm giảm cho dân 10/10 về năm 1933.

Saigon 4/2/33

Ký tên: Pasquier.

Có lễ trường sư phạm bị bãi.

Hiện nay nhà học chính Đông-dương vừa soạn một bản dự án lập ra ra tại các trường cao-đẳng tiểu học mỗi năm thứ năm để luyện tập riêng cho các học sinh muốn truyền về nghề gỗ đầu trẻ, thay vào học sinh trường sư phạm

TIN NGOẠI QUỐC

Đội Đại đao thắng quân Nhật

Bắc-binh 19-3-Tại mặt trận Trung-hoa, đội đại đao của Tàu đánh rất bằng hái, quân Nhật phải chạy loạn loạn, sau phải cho máy bay ném bom xuống đội đại đao mới chịu lui.

Quân Mông-Cổ hợp lực với quân Nhật bị thua

Bắc-binh 19-3-Ngoài Đông gia Khâm có đội quân Mông-cổ tới hai nghìn người hợp với quân Nhật tiến ra mặt trận, bị quân Tàu đánh thua, có tới 6 trăm người chết, hơn 100 người bị bắt sống.

Tại mặt trận Hỉ phong khẩu

Bắc-binh 19-3-Đội kỵ binh Nhật tới hai nghìn người bị quân của Tống triết Nguyên đánh tan chạy, hai đội quân Mãn châu của Trương quốc Thụy và Triệu bằng Lương cũng tan vỡ hết

Ba người Cao-Ly chực ám sát viên Công xứ Nhật

Thượng-bãi 19-3-Ba người Cao-Ly mang bom chực ám sát viên Công xứ Nhật là Arisyoshi, đã bị bắt ở trong tổ giới Công cộng giao cho tòa lãnh sự Nhật.

Nhật vẫn muốn thân thiện với Tàu

Cấp nhĩ lần 19-3-Các nhà dương chức Nhật tuyên bố rằng, tuy nước Nhật ra hời đồng vận quốc song không có ý thay đổi chính sách đối với Tàu Vì thế Nhật muốn chiến lập một hội nghị Trung Nhật để trưng trải các công việc đang bỏ dở.

Quân Tàu lấy lại được

La-Pan-Đông Sơn bãi quan 20-3 Hai bên bốn chiến một ngày một đêm, quân Tàu đã lấy lại được La-hán-đông, Đạm-can-Liêu và Giới 1 nh khẩu.

Nhật không cho Đức thử máy bay sang Tàu.

Bắc-binh 20-3-Gần đây người Tàu gửi sang Đức mua 100 chiếc máy bay, do từ Đức sang Tàu người Nhật đã biết giữ lại không cho đi.

Được tin, chính phủ Đức định mở cuộc ngoại giao với Nhật về việc này.

Tại mặt trận Nhiệt hà

Bắc-binh 20-3-Tổng-trưởng Nguyễn đại thắng quân Nhật, bắt được 600 khẩu súng. Quân Nhật thua lập tức cho thêm viện binh đến và kin cả La-vân-Cốc và Mã-lan-quan. Hai bên đang đánh nhau kịch liệt.

Tại Vạn lý trường thành

Thiên lần 21-3-Mấy hôm nay Nhật lại cho viện binh đến các cửa ải ngoài Vạn lý trường thành - quân Tàu phải nghiêm phòng đề phòng đợt gặc.

Ở Hỉ phong khẩu, quân Tàu luôn luôn đại thắng.

Quân Nhật đại bại

Bắc-binh 22-3-Cứ tin Trung hoa, trong năm bốn trời ở mặt trận Hỉ-phong khẩu, quân Nhật thiệt hại rất nhiều, thiếu là trở lên chết đến bốn, năm chục người, binh sĩ vừa chết vừa bị thương tới ngoài bảy nghìn.

Trong hoa xin hoãn nợ quyền phi

Thượng hải 21-3-Cính phủ Trung hoa đã yêu cầu các cường quốc cho hoãn khoản nợ quyền phi tại một năm.

Nhật định khóa kín các cửa biển mặt Hoa-bắc

Bắc-binh 22-3-Vì quân Tàu hết sức đề kháng ở các cửa ải mặt Vạn lý trường thành nên quân Nhật định thực hành việc phong tỏa các cửa ải mặt Hoa-bắc.

Bọn cộng sản mưu sát Hitler.

berlin 20-3-Hitler từ Munich đến Berlin. Có kẻ dự bị định ám sát Hitler cùng các tay cầm quyền đồng chí. Ba tay cộng sản, trong đó có 2 người Nga định ném bom vào xe Hitler ngồi. Họ chưa bị bắt.

Tranh dự thi — số 39

Lòng quảng đại

— Gồm mưa to quá! Hai cô địch sát vào đây không ướt cả — Bồn lòng là người tu hành nên lấy sự từ bi, quảng đại làm đầu.

Xin chú ý đến Ga Mới đầu cầu Paul Doumer Hanoi

Ở ngõ hàng Khoai Rue Durantoni cạnh Gare Mới Đầu Cầu Hanoi số 54 và 56, téléphone số 268, có một xiềng nhận khoán làm các nhà, cửa, đồ đất và bán các thứ gỗ: cây phiến và xẻ, có xiềng máy cưa làm các thứ cửa, liteaux, lattis, các cái cửa lá chớp và cọc, giá hạ nhất ngoài Bắc, công việc làm rất nhanh chóng được vừa ý các quý khách.

Các quý khách cần sự gì về việc mộc thì đặt ngay cho bản hiệu vừa khỏi mất thì giờ mà lại có phần lợi.

Ở ngoài gare Hanoi lúc nào cũng có gỗ về bán.

bản hiệu xin khai một vài thứ và bán chiếu khách trong ít lâu như

— Thầy đời khốn khổ ai thế?
— Ấy khốn cụ tôi mới về hồi trong năm.
— Thầy thuê xe hay đò ở đâu?

Phở nhuộm giải nghĩa

Những câu đố của Lý Phèo đều là những câu đố cổ của Nùng đã đố thì Phở-Nuộm cũng vui lòng giảng giúp:

Câu thứ nhất. Là hồn « dá kỹ »
Câu thứ nhì. Là « cái » « hó »
Câu thứ ba. Là « cái » « pháo »
Câu thứ tư. Là « cái » « say lá »
 Giảng xong rồi, Phở nhuộm lại đố Lý Phèo mấy câu mới

Đồ chữ

(Già lời)

Dầu tao là súc vật
Đuôi tao ca tiếng người.
Tao là nết công tử bột,
Tao là đức tiểu thư với.
Cut đuôi là tấp sách.
Mất đầu có hình thối.
 — Là chữ **Bảnh**
Ồ hơi tung ách, đảo điên.
Đem nắng cái đít (xin lỗi) lên trên làm đầu.
Thì là của quý rừng sâu.
Vân nhân vân gọi là mầu da các cô.
 — Là chữ **Giàn**

Tiệc họp mặt của anh em học trường
Bảo hộ niên khóa 1914-1918
 Thưa Quý Hữu

Hồi tưởng đến lúc anh em còn theo học ở trường Bảo-hộ đến nay đã mười mấy năm rồi, anh em chúng tôi là đại diện các bạn ở Hanoi đợt này nói để anh em biết rằng đến ngày chủ nhật 16 Avril nay chúng tôi sẽ sửa một tiệc tại khách sạn Lạc-xuân phố hàng Bông hồ; 7 giờ tối để họp mặt anh em, trước là mua vui sau là để ôn lại truyện cũ. Mong rằng anh em vui lòng đến dự để tỏ tình thân ái.

Giữa giờ định là 2p50 một xuất, xin gửi cho anh Phùng Văn Mậu, 61 rue des Tasses Hanoi, trước ngày 14 Avril để tiện việc xếp đặt.

Nay kính mời
 Hanoi, le 1er 1933

Ng-văn-Chính   Vũ-công-Toàn
 Phạm-hữu-Ninh   Ng-văn-Xuân
 Phùng-văn-Mậu   Vũ-lam-Thâm
 Lê-quang-Hồng

Maillot

đề tập thể thao hay mặc lót mình cho đỡ mồ hôi
Chemisette
 Mặc thay chemise

Mua buôn, mua lẻ ở hiệu dệt

CỤ CHUNG

63, Rue de la Citadelle — Hanoi

1. — Hứng lấy một ít
 Trích ở bài « Các hội chợ đêm ở Huế »
 Ngỏ báo số 1668
 Thiếu nữ tình rất vui, lúc nào cũng mang nu cười giải khắp trong chợ phiên.
 Sao ông Hoàng-mậu-Tàng chẳng hứng lấy một ít làm kỷ niệm? Nhưng hãy xét xem nụ cười đấy, ông Hoàng-mậu-Tàng ám chỉ cái gì. Tất là không phải nụ cười ở cặp môi rồi, vì nụ cười ở cặp môi thì miệng bằng tay sao được! Hay là Hoa giấy? Nhưng ở Huế trong mấy hôm họp chợ phiên, thực không trông thấy một màu hoa giấy nào. Vậy thì cái nụ cười có Hoa-Khởi-Thần-Khởi mang theo để giải khắp trong chợ phiên là vật quái gì vậy? Có lẽ là nước bọt.

Giờ cuối cùng
 Cũng trích ở số Ngỏ báo 15, trong bài « Một buổi theo quan Thông Sử »
 Mờ hơi trên trán thấm ướt cả vành khăn mãi đến giờ cuối cùng ông (ông Khởi) còn phải gãi với một cậu phu tuần.
 Còn ai hiểu được là giờ cuối cùng của ông Khởi bay của sự đón tiếp? Ông Tam-Lang nên viết cho gầy gò hơn một chút kéo dãn giả hình làm thì phiên cho ông Khởi quá.

Tin tức thiết thực?
 Báo Đông Pháp số 2210 công bố:
 Vì thế nên các tin tức khác không thiết thực, tạm gác...
 Thì cứ đáng những tin tức lý luận, ai báo sao?

Vấn khổ não
 Đông Phương số 834 bàn về Phật-giáo, có câu:
Đám mây khổ não k' a vẫn quang, màn tà dâm cuốn sạch!
 Mây khổ não kia mà cuốn thì để ai đoán được màn tà dâm của báo Đông Phương nó là cái vật gì?

Tiên thiên xi ra miệng
 Cũng trong bài kỳ:
Lưỡi thì miệng ngậm lưỡi cong chặn cái tiên thiên cho khỏi xi ra miệng
 Câu bí hiểm đó, Đông Phương dịch ở kinh Phật ra đây chứ? Hay Đông Phương cố ý dùng những câu vô ý nghĩa cho độc giả tưởng mình thông thái chăng?

Al phóng thê
 Trích ở mục việc Hanoi trong báo Đông Pháp số 2211.

Định kéo xe đi đôn chủ, thì phố Bờ hồ trước của nhà thực hội, thỉnh liêu bị chiếc ô tô dè phạt, Định gự mắt bu chiếc răng rồi cứ tuế phùng bừa chạy thẳng, không rõ ô tô của ai.
 Vật thì ai phóng bừa chạy thẳng? Nếu là Định (nhà chủ là Định thời là ai?) (thì thương hại cho Định quá, không hiểu bị ô tô dè phạt, mà lại còn bị báo Đông Pháp bắt phóng bừa chạy thẳng

Một khúc ruột tâm
 Nhất giao Cao xin giới thiệu cùng các độc giả một đoạn văn trích trong mục « Khúc ruột tâm » của báo Nhân Nam số 853.
 Hai mươi mấy tuổi đầu, thoát chưa mấy chiếc Cuộc hư danh ta buồn chín. Mười mấy năm cực lực, chiết thân lưu lạc đất người mù lòa trần xiêng qua bùng tìm phôi: Cho hay cảnh thế gian truân lam sao đến đực trẻ mới chào đời đã biết m' miệng khờ nhân vật quanh mình.
 Ta làm nh? — Xin thưa rằng không! — Bao nhiêu hồn mệnh vãn vơ về pho truyện cũ lẩn tuấn tích xưa, để nhắc ta nhớ hết ngày vira qua

Thật vậy, ta đâu như cây cỏ chẳng cần động vật vô tình...
 Văn-Du
 Mờ văn cũng rồi beng như mờ ruột tâm, thực không ai động đê mục một chút s u. Họa chăng có khác là ở chủ ruột tâm thì chưa đầy to hữu ích, mà mờ vào kia thời chỉ có toàn những chữ đen vô nghĩa.

Bà-Trình-Thục-Hà
 với bát chè Phong-Hóa.
 Bà-Trình-Thục-Hà maon nh: giao Cao
 « Cuối bài « Bàu cử nộn viên-lân biếu » ở trang ba quí báo số 37 có những câu:
 « Có của một cách là viết tên cíc ông vào mình giữ rồi gáp tam là tiển-nhật. Nhưng lúc gáp tam c lẽ trắng tên ông Phạm Tả đây »
 Theo như hai câu ấy thì lúc gáp tam sẽ thấy mình giấy có tên cả sáu ông chứ không khi nào lại c c lẽ trắng tên ông Phạm Tả »
 Tôi thiết tưởng quí báo nên viết:
 « Có của một cách là viết tên mỗi ông vào một mảnh giấy, rồi gáp tam lại liện nhất... »
 Không thấy mấy khi quí báo viết sai, lần này thấy c câu nêu không sai làm thì là không rõ rệt, nếu tôi mach quí báo.
 Tôi nay xem mục « Những hạt đậu đơn » của quí báo, nên không muốn quí báo có câu nào hoặc giải, hoặc ngắn ma không rõ ràng.
 Madame Trình-thục-Hà (Hà Đông)
 Thưa bà Trình đoạn văn ba (trích ra đó qua th: không rõ rệt) tuy có thể hiểu ngầm đư ư.
 Từ Lý và Nhất giao Cao xin cảm ơn Bà
NHẤT GIAO CAO

Vấn thê

— Quan bác tiêm khéo tuyệt! mà cứ tay quan bác tâm thì mới ngon, lạ thật!
 — Tiên sinh quá khen! ấy cái lệ thê, hát không mất tiền thì bao giờ cũng ngon.

1 2 3 4 5 6 7 8

1	2	3	4	5	6	7	8
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
8							

Vì kỳ trước nhà in xếp ngược nên kỳ này phải in lại.

Ngang
 1 — Khó số long đong (tiếng kếp)
 2 — Hay đi đôi với chữ Đạm. Chất độc của rắn. Một chữ cảm voyelle,
 3 — Một chữ cảm. Một nước ở Âu-châu Địa
 4 — Thất lưng của so các quan. Một chữ chỉ sĩ-ân,
 5 — Không hiển. Một tiếng rơi
 6 — Đề tả cái cười. Chữ ở đầu tên ba thành phố ở Bắc-kỳ
 7 — Một chữ cảm: Vô sự. Một giống cá bễ
 8 — Không rộng rãi

Dọc
 1 — Hay làm
 2 — Không nói Gánh nặng
 3 — Một chữ âm voyelle. Mũ nhà sư. Không có tội!
 4 — Đi đôi với tiếng đung. Đờ đờ làm vượn.
 5 — Đi đôi với tiếng dấy. Tiếng No lộn ngược. Một chữ cảm
 6 — Mười muôn sung sướng khoan khoái một chữ âm
 7 — Chữ âm. Cái để chặn هوا. Em tiếng lâu
 8 — Không yếu đuối. Tiếng kếp

MOI ! ĐẸP !
 Có nhiều kiểu chữ rất mới !
 In rất đẹp !
 Lại giá đặc biệt !
 Nhận in đủ các sổ sách, báo chí, quảng cáo, danh thiếp, v.v.
Imprimerie Moderne
 62 Rue des Changeurs — Hanoi
 Télé. N° 386